

I

G.Šalamon

TRI LJUBEZNI

(risbe: J.Pegam)

Brežice, 1993

Knjiga je nastala ob desetletnici delovanja glasbenih skupin GAST'R'BAJTR'S in pozneje DEMOLITION GROUP in ob izidu plošče BAD GAG II, skupine DEMOLITION GROUP. V njej so zbrana besedila pesmi omenjenih skupin. Pesmi niso ločene med seboj. Sestavljene so v celoto, ki traja, ob moji hitrosti branja, natanko toliko kot omenjena plošča. Zato je za popolno dožemanje zgodbe ob branju nujno poslušati glasbo s plošče. Če vam knjige ne uspe prebrati do konca plošče, jo lahko poženetete še enkrat od začetka, ali od kjerkoli drugje, kajti zgodba poteka tako, da se v vsaki točki ujame s katerikoli delom glasbe. Če zgodbo preberete prej, kot se konča plošča, lahko ploščo brez strahu poslušate do konca brez knjige. Če imate občutek, da omenjena plošča v vaši duši ne pokrije popolnoma vseh delov zgodbe, si nabavite še ostale glasbene izdelke omenjenih skupin in dopolnite vtise z njimi. Popolnoma zgrešeno, lahko bi rekli celo skrajno neokusno, pa je zgodbo brati ob katerikoli drugi glasbi, razen seveda, če ste mnenja, da je zgodba ali glasba, ali pa oboje hkrati, zgrešeno, oziroma neokusno.

I

Vsi dogodki in vse osebe v tej zgodbi so resnične in so živele in so sodelovale v dogodkih, ki ravno tako niso izmišljeni in so se dogajali kadarkoli in kjerkoli in le naključju gre zahvala, da se še niso zgodili, njihovo resničnost pa popolnoma potrjuje dejstvo, da še niso bili zapisani, ker je pač vedno tako, da so najbolj vsakdanje stvari najmanj opazne.

Zgodilo se je to v New Yorku (Njujork). Zjutraj. Bilo je povsem običajno jutro, kot vsako jutro zjutraj. Nekateri so se ta dan v New Yorku (Njujork) zjutraj zbudili, a so kljub temu vstali. Nekateri pa se niso zbudili in so spali naprej. Pa tudi nekaj tistih, ki so budni vstali in so bili še vedno bolj zaspani kot budni, je kljub temu, da so že vstali zopet leglo in spalo naprej. Sicer pa je v tako velikem mestu kot je New York (Njujork) skorajda nemogoče ugotoviti, koliko ljudi je nekega običajnega jutra zjutraj budnih in koliko je budnih in so tudi vstali in tistih, ki niso vstali, se pravi da so budni in kljub temu niso vstali, pa tudi ostalih.

Nedaleč od tod, pred sosednjo hišo, to je tista hiša pred katero stoji nekdo, ki ni tik zraven a je še vedno spredaj in sem zraven njega a toliko daleč, da nisem pred isto hišo kot on ampak pred tisto pred katero sem jaz in je hiša pred katero je on sosednja hiša od hiše pred katero sem jaz. Pred sosednjo hišo so se dogajale nenavadne reči. Romeo je stal. Romeo je bil mladenič, ne posebno mlad, starejši pa od marsikoga ki ga je poznal, pa čeprav ga je nekdo poznal dlje kot Romeo njega, to še ne pomeni, da je bil starejši od Romea. Tak je bil Romeo in le poredkoma se je njegovo obnašanje, ki je bilo posledica opisanega značaja razlikovalo v tistem trenutku, ko je prišlo do izraza. Romeo je stal pred semaforjem na katerem je gorela zdaj rdeča, čez nekaj časa pa še vedno rdeča in šele čez nekaj več časa zelena in čez čas spet rdeča in da ne dolgovezimo, luč. Prav takrat, ko je Romeo stal pred semaforjem je gorela rdeča luč in Romeo, ki je hotel čez cesto je moral čakati, da se pod rdečo prižge najprej rumena in nato za njo še zelena. Istočasno, prav v istem trenutku, popolnoma skupaj z njim je čakal tudi Orlando. Nista se poznala in tudi spala še nista skupaj a ju ni to prav nič motilo, ko sta skupaj čakala pred semaforjem. Ti mladi ljudje so zares čudoviti. Na Orlandu ni bilo ničesar po čemer bi ga lahko na prvi pogled ločili od njegovega brata dvojčka Orlanda, razen tega da so

Orlandovem bratu po nesreči, ki se je več niti ne spominja, odrezali nogo in se mu je potem rana tako hudo zagnojila, da je skoraj umrl in je potem iz obupa naredil samomor. In večkrat so ljudje na cesti zamenjali Orlanda za njegovega brata dvojčka Orlanda in Orlando je vsakič spustil solzo za bratom dvojčkom v strahu, da tudi njega ne bi doletela enaka usoda, ker sta enojajčna dvojčka med seboj zelo povezana, tako da je mati, ki je bila vedno navajena Orlandu in njegovemu bratu dvojčku kupovati enake obleke, čevlje, robčke, rokavičke, kapice, naramnice, srajčke in vse kar jima je kadarkoli kupila, jima je kupila enako in ji je bilo kar nekako hudo, da bi en dvojček imel dve nogi, drugi pa eno in je prosila Orlanda naj si njej v veselje da odrezat nogo in naj potem od zastrupitve skoraj umre in potem iz obupa naredi samomor, da ne bo zdaj na koncu njen trud, da bi nudila obema enako in da bi zrastle v prava podobna dvojčka šel po zlu. Orlando ponavadi materi ni ugovarjal ampak je vse kar mu je rekla brez ugovorov prezrl. Mati pa je na srečo zaradi neke težke bolezni (noben znanstvenik na svetu še sedaj ne ve katera bolezen je to), bolezni vsled katere so se možgani sčasoma spreminjali v nič, se pravi so takorekoč izginjali, kmalu pozabila kaj je prosila Orlanda, pa tudi umrlega Orlanda je kmalu pozabila, celo to je pozabila da je sploh kdaj imela otroka, tako je ta njena bolezen napredovala in bi prav kmalu lahko umrla, če bolezen ne bi bila take narave, da je ohranjala bolnika pri izredno vitalnem življenju tako dolgo, dokler oboleli ni pozabil vseh, ki jih je poznal in ki so bili še živi. Tako se ponavadi ta bolezen zavleče zelo zelo dolgo, še posebej pri ženskah ki so rodile dvojčke in nemalokdaj se zgodi, da se bolezen razvije do te mere, da soljudje pozabijo celo na bolnika, takrat pa on ali ona trpi grozne muke, ker razvita bolezen najbolj boli, in bolnik le redkokdaj umre, a ker je bolnik pozabljen,

od smrti tudi nobene koristi nima, kajti vseeno je človeku ki je pozabljen, če je živ ali mrtev. Ta grozna materina bolezen (še vedno noben znanstvenik na svetu ne ve katera bolezen je to) je neprijetno vplivala tudi na Orlanda. On sicer ni pozabil boleznici, pozabil pa je da je za njo zbolela njegova mati in tako si okrog materine boleznici ni delal preveč skrbi.

Romeo in Orlando sta čakala. Toda Orlando ni čakal na semafor ampak na nasprotni strani ceste v vrsti pred kioskom v katerem so pekli in prodajali pomfri. Čakal je kdaj bo prišla nanj vrsta, da bo na vrsti za pomfri. Romeo in Orlando. Dva človeka. Dva človeka v istem mestu in v istem trenutku. Oba čakata. Kateri izmed njiju bo čakal dlje. To več sploh ni bilo vprašanje, ker se je med tem časom ko smo se ukvarjali z Orlandom na semaforju prižgala zelena luč in Romeo je stekel čez cesto, Orlando pa se je v vrsti premaknil le za pol koraka naprej, a ker mu je do okenca manjkalo le polovica od pol koraka, je bil že mimo okenca in je ostal brez pomfrija. Romeo se je takoj ko je prišel čez cesto postavil v vrsto za pomfri, Orlando pa je obstal pred semaforjem in čakal na zeleno luč. Bil je ves nesrečen, ker ni dobil pomfrija, pa tudi Romeo je bil nesrečen, ker se je prenačlil in je stopil v vrsto za pomfri, a pomfrija sploh ne mara, iz vrste pa tudi ni mogel, ker je stal ravno na koncu vrste in če bi stopil proč bi vrsta ostala brez konca in bi bila neskončna, toliko pomfrija pa v kiosku tudi nimajo, da bi nahranili neskončno vrsto za okencem. Po svoje pa je bil Romeo tudi vesel, ker še nikoli v življenju ni jedel pomfrija, zato, ker ga nikoli v življenju ni maral. Romeo si zaželi pomfri le ob nedeljah, takrat pa kiosk ne dela, dela sicer zjutraj od 7.00 do 19.00, a v nedeljo ni vrste in se mu zato ne splača delat a če bi delal bi bila vrsta in bi potem moral delat tudi ob nedeljah, kar se pa ne spodobi razen seveda tistih dvanajst ur ko je odprt. Verjetno pa Romeo ni edini človek na svetu, ki si zaželi pomfrija ob nedeljah, ker po ničemer ni prav poseben in zakaj bi potem tudi taka drobna želja bila njemu edinstvena. No in pri takih majhnih željah, ki so toliko pomembnejše kolikor so manjše, prihaja potem do razkorakov med željami in možnostmi posameznikov, ki so drugače tako običajni in tako skromnih želja. Čimbolj se Romeo približuje okencu, tembolj mu je slabo. To ni dobro. In ko mu je najbolj slabo se kiosk zapre, ker je ravnokar odbila ura polnoč (štirikrat kratko in dvanajskrat dolgo) in ker je sobota je že nedelja, v nedeljo pa

kiosk ne dela. In tako Romeu ni treba več čakati v vrsti, a ker mu je slabo, ostane še nekaj časa v vrsti, da si opomore.

Ta čas je že tudi nehal delati semafor in Orlando se spomni, da se je ko je bil star tri leta polulal v hlače. Orlando je bilo zelo nerodno. Zraven sta takrat bila tudi brat dvojček Orlando, ki je imel eno nogo ni se pa nikoli polulal v hlače in mati. In od vseh treh se je v hlače polulal le Orlando. Bilo mu je nerodno a je lulal kar naprej, tako da se ni polulal samo v hlače ampak tudi v nogavice in v čevlje. Bilo mu je še veliko bolj nerodno, a je imel tako psihično motnjo, da čimbolj mu je bilo nerodno, tembolj je scal in je že polulal tudi pločnik na katerem so vsi trije stali. Mati je vedela za to Orlandoovo težavo in je bila vsa iz sebe, ker se je bala, da se ne bi zaradi lulanja Orlando kaj zgodilo na jetrih in ga je prepričevala, da to pač ni nič takšnega če se na cesti polulaš v hlače in nogavice in v čevlje in na pločnik in da če pogleda konjičke, kužeke in mucke in pijančke, da oni tudi lulajo kar na cesti in jim ni prav nič nerodno. Orlando je materi odgovoril, da se pač on ne more primerjati z mucki in kužeki, ker oni so živali in so na nižji stopnji duhovnega razvoja kot človek, ki mu je narava prav zato razvila tako velike in zmožne možgane, da bi se na cesti lahko razlikoval od kužekov in muckov, da pa je tudi šele tri leta star in se tudi s pijančki ne more primerjati, ker tako majhni otroci kot je on še sploh ne smejo piti alkohola. In malemu Orlando je bilo, ko se je zavedel teh dejstev in zaključkov, do katerih je prišel v fazi intenzivnega scanja in nerodnosti, še bolj nerodno ker je lulal sredi ceste in je začel lulati še bolj in mati je bila še bolj prestrašena, ker se je izlulal že za štiri kile in je obstajala nevarnost, da se bo ves izscal in za to mu je s toplim materinskim glasom dejala:

"Poglej Orlando, dete moje drago. Popolnoma se strinjam s tvojo ugotovitvijo, da si ti človek in da si še otrok, ki ne sme piti, če hoče da bo zrasel velik in da bo zdrav ko bo velik. Toda vsak človek in otrok tudi, živi v neki skupnosti. In človek se vedno do neke mere prilagaja pravilom in navadam, ki veljajo v tisti skupnosti. Ti Orlando in jaz in tvoj brat dvojček Orlando in še marsikdo, živimo v naši družinski skupnosti, zato je moramo upoštevati navade, ki že leta in stoletja veljajo v njej. Ena najsvetlejših tradicij našega rodu pa je scanje brez strahu in brez sramu kjerkoli in kadarkoli. Torej ščij, magar tudi na cesti, ko se ti ščije. In vidiš Orlando tudi meni se

sedaj, tako kot tebi otrok moj zlati, ščije. In tudi jaz bom tako kot ti sonček moj, scala in mi ne bo prav nič nerodno."

In tudi mati je začela sredi ceste scati v hulahopke in nato še v čevlje in nato na cesto in tudi brat dvojček Orlando je začel lulati in mati se je navzven delala kot da ji ni nič nerodno, a v duši je umirala od sramu. Ko je Orlando videl mater, kako na zunaj brezskrbno ščije, ker je bil še majhen ji ni videl v dušo, mu je nehalo biti nerodno in je nehal lulat in mati je vzplamtela od ponosa, ker je s to svojo hrabro potezo rešila svojemu otroku življenje, ali pa vsaj zdravje. Orlando je bil takrat majhen in je verjel, da je res tako, a pozneje, ko je bil že velik, se je večkrat spomnil tega dejanja in se takrat šele zavedel vse njegove veličine in plemenitosti in bi se tega še večkrat spomnil, a je na mater pozabil, revež bogi, tako huda je bila materina bolezen.

Takrat, ko je bil Orlando star tri leta še ni bilo semaforjev in sedaj ko so ti pred njim nehali delovati, si ni upal čez cesto. Na srečo je zraven sebe opazil deklico in se zaljubil v njo. Njej, deklici, se je mudilo v lekarno po tablete kalcija, ker je bila alergična na tipe, ki se sredi ceste naenkrat zaljubijo v njo. Sedaj je že osem let imela raka na organih in je venomer ležala doma in tablet ni rabila. Že po svoji specifični naravi ta deklica ni bila pretirano potrpežljiva, tako da je med temi osmimi leti postala alergična tudi na raka, ki ga je imela in je zato morala v lekarno po kalcij. V lekarno bi lahko šel tudi nekdo njenih domačih, a te so že pet let mislili da je mrtva in je niso vznemirjali, njej pa je to bila šele prva smrt in revica ni vedela natančno kako mora reagirati v takem primeru. Ni pa hotela samo zaradi tega ker je umrla delati zdrahe v hiši in je sprejela dejstva taka kot so bila, čeprav bi, da je o teh rečeh bila prej bolje obveščena veliko bolj uživala kot mrlič.

Fant, se pravi Orlando, je ta njen zmeden položaj spretno izkoristil in se zaljubil vanjo, hkrati pa je njo, ki je bila od bolezni in smrti zelo oslabela in se mu ni mogla upirati, zaljubil vase. V dekletu se je vnel ogenj ljubezni in po dobri uri goreče ljubezni, je od njenih že tako z rakom in smrtjo uničenih notranjih organov ostal le kupček pepela. Dekletu je bilo ime Pepelka. Za tem pravljичnim imenom se je skrivalo eno povsem običajno neresnično bitje. Orlando je v prvih minutah te svoje ljubezni imel neke čudne občutke. Na Pepelki mu ni bilo prav nič všeč, še posebej pa ne ime, ki ga še ni vedel, vedel pa je že dolgo prej, vsaj od bratove nesreče naprej, da če kdajkoli v življenju naleti na dekle, ki se kliče Pepelka, sploh ne bo mogel predvidevati, kaj se bo dogajalo naprej. Dekletu je bilo na njej sami vse všeč, fant pa je ni niti najmanj privlačil, celo odbijal jo je. Tako sta nekaj časa stala in se medsebojno odbijala, dokler jima od odbijanja ni bilo že vsega dovolj. Obrnila sta se drug proti drugemu s hrbtoma in sedaj sta se privlačila. Nista več mogla živeti eden brez drugega. Pepelka pa ni mogla živeti niti z Orlandom več, ker je že itak bila mrtva. A v ognju ljubezni Orlando ni opazal takih malenkosti. Tako sta se ljubila. In kakor to ponavadi pride, če se ljubita moški in ženska, je Pepelka zanosila.

Zanosila je in je šla k zdravniku na pregled in zdravnik je ugotovil, da ima v trebuhu otroka. Pepelka je osupnila od presenečenja. Vedela je sicer, da je noseča, ni si pa

misllila da se je stvar toliko zakomplicirala, da ima v trebuhu otroka. Zdravnik ji je pojasnil, da je ta otrok v njej zaradi zanositve, čeprav tudi njemu samemu ni bilo vse popolnoma jasno. Pepelka je bila vsa iz sebe. Ni bilo dosti to, da je bila hudo bolna, da je zaradi te bolezni umrla, da se je zaljubila, da je zanosila, sedaj pa še otrok. Pa ne bi nič rekla, da je bila prvič noseča. Vsaj že petkrat do sedaj je zanosila in še nikoli ni imela v sebi otroka, kako to da ravno sedaj. Bila je tako zmedena in presenečena da niti slišala ni zdravnika, ko ji je ta dejal, da mora, ko bo naslednjič zanosila biti bolj previdna, ker bo sicer spet imela v trebuhu otroka. Povedal ji je tudi, da se danes zaradi neprevidnosti in nepoučenosti udeležencev vse več in več zanositev konča z otrokom in da on ne ve kam vse to pelje in kako se bo to končalo, a ga Pepelka ni prav nič slišala. In kdo ji bo potem kriv, če bo naslednjič spet imela otroka, ko pa ji zdravnik okoli teh reči vse tako lepo pove in razloži, ona pa ga sploh ne posluša. Pepelka je šla domov in vse to povedala Orlandu. On pač, kot moški in kot živ naj bi odločal kako sedaj naprej. Orlando jo je vprašal, če ji je morda zdravnik kaj povedal glede tega. Pepelka se je zlagala, da ne, sicer pa ni zanalašč lagala, kajti ona res ni slišala, da bi ji zdravnik karkoli povedal, ker ga ni slišala in sedaj Orlandu ni lagala. Ampak kaj zdaj, če recimo oddirja besni Orlando k zdravniku in ga nahruli zakaj glede otroka ni Pepelki ničesar povedal in sedaj, če recimo tisti zdravnik pri katerem je bila Pepelka sploh ne bo več v službi in bo Orlando nahrulil tega, ki bo sedaj v službi in bo ta mislil, da je Orlando neumen. Pa tudi če bo v službi tisti zdravnik pri katerem je bila Pepelka, ne bo vedel kaj bi Orlando pravzaprav rad in to vse zaradi tega, ker baba neumna ni poslušala zdravnika, ko ji je ta tako izčrpno in nazorno govoril in kako bi se lahko Orlando v zdravnikovih očeh kompromitiral. Orlando ni stekel k zdravniku, to mu tudi nikoli ne bi prišlo na misel. S Pepelko sta vso noč tuhtala kaj bi naredila. Proti jutru, ko je bila noč že skoraj mimo, sta se odločila, da bo najbolje, če se Pepelka znebi otroka. Pepelka bi pa vseeno rada ostala noseča. Zdravnik ji je nato pojasnil, kar pa je vedela tudi sama, da je poseg pri katerem odstranijo otroka ohranijo pa nosečnost izredno tvegan, še posebej pri mrtvih nosečnicah. Kjub temu, ali pa morda celo zaradi tega, kdo bi zdaj to vedel, sta se Orlando in Pepelka odločila da bosta tvegala in obdržala otroka. Orlando je bil venomer, razen ko je bil še otrok, zrel in preudaren človek. Zavedal se je, da vsak otrok potrebuje očeta in mater. S Pepelko sta dneve in dneve gledala televizijo, se sprehajala po mestu, listala časopise in iskala ustrezna starša za

! svojega otroka. Nista se mogla odločiti za nikogar izmed mnogih, ki so bili bolj primerni za te dolžnosti od drugih. Povsem obupana sta sklenila, da bosta kar onadva starša otroku ki se jima bo rodil, pa čeprav bo to njun lastni otrok. Ampak pri tako pomembnih odločitvah, tu gre ja za otroka, je nujno spregledati takšne malenkosti.

Čeprav sta trdno sklenila, da bosta imela otroka, ga nista dobila takoj, ampak sta morala nanj čakati. Zdravnik, ki ga Pepelka tako in tako ni nikoli poslušala, jima je povedal, da bosta otroka čakala devet mesecev. Njima se je ta čas zdel absolutno predolg in sta že čez mesec dni šla k drugemu zdravniku. Ta je bil malo bolje strokovno podkovan, a še vedno jima je rekel, da prej kot v osmih mesecih njenega otorka ne bo. No Orlando in Pepelka sta bila prepričana da ga bosta dobila prej, ker če bi bilo res potrebno čakati tako dolgo, se kaj lahko zgodi, da se bosta premislila in si otroka ne bosta želela več. To, da pa otroka morata čakati jima je bilo jasno. Sedla sta v naslanjač in čakala. Ura je odbila deset, otroka pa od nikoder.

"Čakava ga že šest mesecev, njega pa od nikoder", je rekla Pepelka.

"Kaj češ, z otroki so vedno težave", je rekel Orlando.

"Meni je že tega čakanja dovolj", je jezno rekla Pepelka, legla na posteljo in umrla. Nikoli ni bila ta ženska kdovekako potrpežljiva. To, da je umrla niti ni bilo tako hudo, kajti v nasprotnem bi, tako in tako čez tri mesece rodila. Umrla je rahlo, brez bolečin, tako pač kot vsi mrliči. Zaprla je oči in kot da je zaspala je bilo videti, tistim pač ki so jo gledali. Ni pa umrla z nasmeškom na ustnicah, ker je preden je umrla bila jezna in je iz jeze umrla. Legla je na hrbet, na trebuh se ni upala ker je bila noseča in je imela v trebuhu otroka in se je bala, da se ne bi otroku kaj zgodilo, če bi legla na trebuh. Prekrižala je roke na trebuhu, to ne more otroku kake hude škode narediti in je umrla. Še najbolj je njena smrt presenetila otroka v trebuhu in mali je zajokal v truplu svoje mrtve matere. Mali otroci, še posebej tisti ki se še niso rodili, so izredno navezani na mater in so zelo nesrečni če jim mati umre. Pepelkinem nerojenem otroku pa se je zgodilo prav to. Mali je na ves glas jokal in skozi solze prosil Orlanda naj ga potegne ven, ker da je raje nedonošenček, kot da se sploh ne rodi. Orlando si

ni bil čisto na jasnem ali bi mu pomagal ali ne, ker je tudi on bil malce jezen nanj, ker so ga morali tako dolgo čakati. Potem pa je le pomislil, da je to njegov otrok in pa otrok ženske, ki jo je imel tako zelo rad, da se je celo odločil da bo imel otroka z njo in to bolj Pepelki v veselje kot pa iz lastnega prepričanja, in je sklenil, da bo otroku pomagal ven. Komu boš pa pomagal, če ne lastnemu otroku. Če bi Pepelka vedela, kako plemenito potezo bo naredil, ne bi umrla. Orlando je otroku dejal naj porine roko skozi tisto odprtino skozi katero se rojevajo otroci, ker mu je bilo malo nerodno, da bi tako malemu otroku omenjal pizdo. Mali ga ni dobro slišal in je objokan vprašal, da kam naj porine roko. Orlando je uvidel, da nima časa za uglajenost in mu je dejal, da skozi pizdo. Mali ga je sedaj razumel. Tako mali, pa že tako pokvarjen. Pepelkino truplo se je že začelo počasi strjevati in nerojenec je le s težavo porinil iz materinega telesa svojo drobno dlan. Rdeči prstki so migali in se stegovali proti Orlando in prosili za pomoč. Orlando je prijel ročico in rahlo potegnil, a roka se ni premaknila nikamor. Poskusil jo je poriniti malo nazaj, da bi potem lahko vzel zalet, a roka ni šla niti v to smer. Še malo je preizkušal razne finte, da bi razrahljal mišice, ki so krčevito stiskale otrokovo ročico, a s tem je samo izgubljal čas in čim bolj je čas mineval, tembolj se je Pepelkino telo strjevalo. V tistem trenutku pa so se dokončno, popolnoma celo, strdile ploščate, sicer plahutajoče mišice, ki so podobne ustnicam in ki zapirajo vhod v odprtino, ki jo ženske ponavadi uporabljajo za rojevanje, in so popolnoma zagostile otrokovo roko tako, da ni mogla ne naprej in ne nazaj. S tem so propadle vse možnosti za otrokovo rešitev. Sedaj bi lahko pomagal edino zelo izkušen zdravnik, a Orlando za nič na svetu ne bi klical zdravnika, ker to je velika sramota za moškega, če mu umre ženska, kateri je naredil otroka, pa tudi take ženske potem nihče več ne vzame. Otrok je nesrečen jokal v votlini, roka pa mu je tudi ravno toliko štrlela iz pizde, da se truplu niso mogle dati noge skupaj. Tako je potem, Pepelkino truplo ležalo na mrliškem odru z razširjenimi nogami in nogi sta od kolena navzdol bingljali iz krste. Nekaj težav je na odru povzročala tudi otrokova roka, ki je ostala zunaj, a je Orlando to zadevo uredil tako, da je v roko ki je molela ven stisnil šopek rož, tako da je vso reč malo zakril, hkrati pa mu ni bilo treba dajati truplu vaze med noge, kar je sedaj, ko so vaze za med noge tako drage tudi določen prihranek.

Te dni, ko je Pepelka ležala mrtva na mrliškem odru je Orlando spil veliko kave, da je lahko ob njej prebedel tri noči. Ljudje so prihajali, vstopali v prostor kjer je ležala pokojnica, izrekli Orlando besede sožalja in tolažbe, si ogledovali truplo, spili kavo ali kozarček vina ali kozarček žganja in odšli, a že takoj za tem so bili tu naslednji in za njimi še naslednji. Prihajalo je veliko ljudi kajti Pepelke ni poznal skoraj nihče in marsikdo je hotel videti, kaj za eno žensko je to umrla. Mnogi izmed obiskovalcev, ki so videli kako leži truplo v krsti, so menili, da je bila Pepelka strastna ženska, nekateri so celo mislili, da je bila hotnica, saj niti na mrliškem odru ne more držati noge skupaj. To da je bila strastna ženska, sploh ni bilo res, saj je zanosila že pri prvem spolnem odnosu, kurba pa tudi ni bila saj je bila mrtva in kot mrtva kurba bi pri strankah imela zelo malo uspeha, saj vsi vemo, da stranke skoraj vedno raje iščejo žive in še celo zdrave kurbe, kot pa mrtvakinje, je rad Orlando povedal vsakemu, ki ga je povprašal o teh rečeh.

"No, no, saj ni treba prec vsega vzeti tako zares, mi se sam hecamo", so potem odgovorili gostje Orlando in ponavadi je potem beseda stekla naprej povsem drugače.

"Klinc pa tak hec na račun nesrečno umrle ženske, ki je zraven vsega še mati mojega otroka, pa še takorekoč k njej so prišli na obisk in pijejo mojo kavo", si je mislil Orlando, na glas pa tega seveda ni povedal, ker je bil do obiskovalcev vedno vljuden. Od časa do časa, je v Pepelkinem truplu zavekal otrok, ki se še vedno ni povsem sprijaznil s svojo usodo, z usodo, ki je pravzaprav niti bilo ni. Ljudi vekanje iz trupla ni prav nič presenečalo, zdelo se jim je celo povsem normalno, da truplo ječi, da se mu blede, saj je bilo v vežici tako peklenško vroče, resnično, skoraj tako vroče kot v peklu, in v taki vročini se še živemu človeku lahko zblede, kaj šele mrliču, ki se ne more niti umakniti v senco, niti popiti mrzlega piva, niti se stuširati s hladno vodo. Orlando je ustrezalo da so obiskovalci tako sklepali, ker se jim ni upal povedati, kdo tiči v Pepelkinem trebuhu. Bal se je sitnosti, ki bi mu jih lahko pripravili ljudje, če bi vedeli resnico. Ljudje so hudobni. Še posebej pa so hudobni do trpečih ljudi in tudi do mrličev, o katerih govorijo vse najlepše, mislijo pa si vse najslabše.

Prišel je dan pogreba in Orlando si je končno lahko oddahnil. Pokopal je ljubezen svojega življenja in tako je bil v njegovem srcu prostor za novo. Mislil si je, da je kar vredu, da imaš prostor za ljubezen svojega življenja, ker v življenju nikoli ne veš na kaj lahko naletiš. Orlando je bil srečen. Dan je bil lep. Zanimivo se mu je zdelo, da je bil najbližje sreči takrat, kadar je doletela nesreča nekoga njegovih najbližjih. Še dolgo po pogrebu so prihajali pogrebci k njemu na obisk. Vsi so bili navdušeni nad pogrebom, je pa dejstvo, da je bil to eden lepših pogrebov v zadnjem času. Tudi za pokopanko so rekli da je bila zelo lepa, kar ni nenavadno, saj velja, da je ženska najlepša takrat kadar ima otroka. Orlando se je opravičeval zaradi neznosne vročine in pa zaradi glasov, ki jih je na odru spuščalo truplo. Pogrebci so ga tolažili, da to ne more pokvariti dobrega vtisa, ki ga je pustil pogreb, glede glasov pa so rekli, da je bila sreča, so rekli, da je v tisti vročini truplo sploh ostalo toliko časa mrtvo, kaj šele da bi se ozirali na tistih nekaj glasov, ki jih spustilo. Orlando se jim je zahvalil na lepih besedah in jih pospremil, za sedmino pa je dejal, da bo na koncu, ko pokoplje vse sorodstvo, da se ne bo to z vsakim posebej zajebaval. Pogrebci so dejali, da nič hudega, da tako in tako niso lačni, kavo pa so spili že doma in so se z Orlandom poslovili in odšli domov. Ljudje niso hudobni. Orlando je bil srečen, kajti na pogreb so prišli vsi prijatelji, dobri in slabi, le Pepelkinih staršev ni bilo, ker tako kot pri prvi Pepelkini smrti, tudi sedaj sploh niso opazili, da je umrla. Orlando ni šel nikamor, ostal je doma in je šel kmalu spat. Naslednji dan je bil spet cel dan doma in zvečer je šel zopet spat.

Naslednje jutro je vstal zelo zgodaj in odšel na občino po dovoljenje za žalovanje. Tam so mu pojasnili, da mora za dovoljenje za žalovanje priložiti kolek v protivrednosti 250 DEM, kar ni tako majhna vsota in da naj najprej dobro premisli, če se mu sploh splača žalovat.

"Kaj naj bi ne žaloval, ko sem jo pa imel tako rad, pa naj stane kar stane", je odgovoril Orlando.

"Dobro", so rekli oni in Orlando je odšel v bližnjo trafiko po kolek. Ko se je vrnil s kolekom na občino, je od teh uradnikov, ki so ga prej poslali po kolek zvedel, da za Pepelko sploh ne more žalovati, ker ni bil poročen z njo, da kurbarije pa država ne

bo podpirala. Orlando je bil zlomljen od žalosti, ker ni smel žalovati za Pepelko in je bil zelo dolgo žalosten, pa tudi pozneje, kadarkoli se je spomnil Pepelke, je bil vedno žalosten, ker ni smel žalovati za njo. Z občine je šel naravnost domov, a od velike žalosti se je počutil, kakor da sploh nima doma in sploh ni vedel kaj ga vleče domov, ko pa je sedaj njegov dom tako prazen, kajti ni več nje, s katero je ta dom ustvaril. Tako je razmišljal Orlando in solze so mu tekle iz oči ko je tako razmišljal. Prišel je domov. Bil je doma in je šel spat. Tako prazni so bili njegovi dnevi sedaj ko ni več nje. In ravno sedaj, ko naj bi dobila otroka, pa ti prasica crkne. Morda pa ga je mislila zaribat, da bi ona umrla, on bi pa potem moral sam skrbet za otroka, si je mislil Orlando. Ker otrok je bil še živ in mati in otrok sta v teh dneh, preden se otrok rodi izredno medsebojno povezana in čisto možno je, da sta se na nek način dogovorila, da bo ona umrla in da bo potem otrok šel k Orlando, da bi ga ta redil. Pepelka bi bila zmožna vsega, je zaključil Orlando. Ženske so zahrbtnne in hudobne. In potem je Orlando šel spat.

Znanost, ki z Orlandovo zgodbo nima ničesar skupnega, se ukvarja z marsičem, s čimer se ukvarjajo znanstveniki. In ti se ponavadi ukvarjajo z rečmi, ki takrat, ko se še z njimi ne ukvarjajo dajejo vtis, da nimajo ničesar skupnega z običajnim življenjem. To Orlando dobro ve. A ker se ponavadi ne ukvarja z ničemer kar nima opraviti ničesar z njegovim življenjem, se z znanostjo ne ukvarja in o znanstvenih rečeh niti razmišlja ne. A vsako življenje, pa tudi Orlandovo, naleti včasih na probleme, o katerih se mora razmišljati. In ker Orlando ne razmišlja rad, se ponavadi loti iskanja in preučevanja znanstvenih dognanj, ki se ukvarjajo s vprašanji, ki se pojavljajo v njegovem življenju. Marsikdaj najde odgovore v zanimivih znanstvenih dognanjih, ki povsem ustrezajo njegovim življenjskim vprašanjem, marsikdaj pa je tema, ki jo znanost obdeluje povsem v nasprotju z njegovimi življenjskimi izkušnjami. Takšna je znanost. In ena veja znanosti se med ostalim ukvarja tudi z vzgojo in rejo majhnih otrok. A ponavadi znanost obdeluje skrb za otroka od takrat, ko se rodi do osnovne šole, ali morda še kak dan več, ali celo do zimskih počitnic v prvem razredu. Ni pa v znanstvenih spisih veliko besed o otrokih, nerojenih zaradi smrti matere pred rojstvom. Zato so očetje teh otrok več ali manj prepuščeni samim sebi in se ne morejo opreti na najsodobnejša znanstvena dognanja. Zanimivo pa je, da se znanost, ki se loteva vsega boga, še ni lotila te teme, ki niti ni ravno zelo pogosta

in bi bila že zaradi tega za znanstvenike zelo zanimiva. Zato je vzgoja takšnih otrok izredno zahtevna in nemalokrat se zgodi, da ti otroci zrastejo v problematične osebnosti. Orlando je to vedel, še preden je odšel spat. Zato je to noč zelo slabo spal in tudi zjutraj se ni počutil najbolje. Ravno zaradi tega je še malo zaspal in potem se je čez čas zbudil in vstal.

Ko je spal se mu je zdelo, da je nekaj sanjal, a se žal zjutraj ni več spomnil kaj. Šele nekaj minut pozneje se je spomnil, da je sanjal neko žensko, ki se je pred dnevi zaljubil v njo. Kaj drugega bi pa lahko zdrav moški njegovih let in v njegovem stanju sanjal. Začelo se je nekako tako, da je to žensko srečal na cesti in najprej ni vedel kam ona gre. Takrat ga to niti ni zanimalo preveč, ker še ni bil zaljubljen v njo. Sprva ni vedel, da se bo zaljubil, a ženska mu je bila všeč, celo zelo všeč. Imela je bele lase, zguban obraz, v pasu je bila povsem sključena, roke pa so se ji tako tresle, da je palico, s katero se je podpirala, komaj postavljala na tla. Kljub vsemu pa je bila zelo mladostnega videza, saj tudi ni imela več kot šestnajst let. Orlando ni imel nobenih izkušenj z mladostnicami, izogibal se jim je celo, če je le bilo možno. Mladostnice so izredno nestanovitne v svojih čustvih in dejanjih, Orlando pa je ugajalo mirno življenje brez odvečnih presenečenj. A dekletu se v tem primeru ni mogel izogniti, zato se je okorajžil in dekletu pristopil. Vprašal jo je, kam tako hiti. Ona mu ni odgovorila, ker je bila že malce naglušna in že dolgo ni zamenjala baterije v slušnem aparatu, ker ko je imela novo baterijo, se ji je zarade premočne elektrike tresla in šklepetala proteza. Orlando jo je vprašal kam gre še enkrat, a sedaj tako naglas, da ga je celo deklica slišala.

"A vi bi bili radi moj ljubimec?", ga je vprašala presenečena deklica.

"Jaz, ne vem točno. Meni je to tako težko povedat. A imate morda uro?"

"Privolim, če mi obljubite, da tega ne boste povedali moji materi in če mi obljubite, da če slučajno z vami zanosim, da boste poskrbeli da bom zanosila še vsaj tri, štirikrat in da se mi med tem časom ne boste prikazovali niti v sanjah!"

"Da, draga moja, vse obljubim, ranili ste moje srce. Imate morda robček?"

I

Dekle mu je dalo robček in Orlando si je obrisal kri z ranjenega srca.

"In kam greva sedaj, ko se ljubiva", je vprašal Orlando.

"Najbolje bo da greva k meni domov. Imam zelo strogo mater, ki mi še v teh letih ne dopušča nobenih intimnosti z moškimi."

"Da potem bo res najbolje, da greva k njej, da slučajno ne padeva v skušnjava", si je mislil Orlando, ni pa tega dejal na glas ampak samo v sebi.

Kmalu sta bila pri dekletu doma. Pozvonila sta prvič, drugič in tretjič in sploh nista opazila, da sta drugič in tretjič pozvonila, ko so bila vrata že odprta. Na vratih je stala grozna mati, čarovnica stara. Bila je visoka in vitka. Zato je prišla odpret naga. Nekje do hrbta so ji valovali dolgi, rahlo kodrasti svetlo zeleni lasje. V pasu je bila preščipnjena kot osa, boke je imela lepo okrogle, ritka pa je bila iz trdo napete kože pod katero je ob vsakem premiku zanihala mehka ritna masa. Prsi je imela zelo koničaste in bile so tako napete, kot da so šele začenjale rasti. Obraz je bil enostaven, brez odvečnih izrastkov in odebelitev in tudi brez vsake gubice.

"Gledate moje prsi gospod", je bilo prvo kar je vprašala dekletova mati.

"Da, tako mladostne so"

"Pravkar sem rodila in otrok mi je izpil cele prsi in sedaj mi poganja novi par, ker bom od jutri zopet noseča."

"Vi ste prava mati"

"Kdo ste pa vi", je vprašala dekličina mati in se začela praskati in božati po trebuhu, pa tudi nižje ji je včasih roka zdrsnila.

"To je moj ljubimec mati. Prišla sva domov, da bi malo fukala", je odgovorila Orlandova deklica, torej hči od te matere.

"Že prav, le fukajta se otroka moja. Samo da ne bosta šla predaleč. Nobenih intimnosti prosim, v moji hiši in z mojo hčerko gospod. Da se ne bi bog ne daj spomnila in gledala tvoje slike iz osnovne šole mala, ali pa da ne bi slučajno skupaj jedla čokolade. Jaz bom vedno tu nekje v bližini in spremljala bom vsak vajin gib. Torej samo fuk in nič drugega. Se razumemo", je strogo in resno dejala mati in odšla v svojo sobo in ritnice so se pozibavale v ritmu hoje vso pot po hodniku, Orlando pa so se v spominu pozibavale še mnogo dlje. Orlando bi šel kar za njo, a kaj, ko je že imel dekle, čeprav bi šel raje z materjo, ker mladoletnicam ni zaupal preveč. Stopila sta v dekličino sobo in dekle je zaklenilo vrata za seboj.

"Zato, da bo mati lahko gledala z balkona kaj delava", je dekle pojasnilo Orlando to svojo dejanje. Sedla je na kavč in tudi sede se ni mogla popolnoma zravnati v križu, tako da je tudi na kavču sedela nekoliko sključena. Orlando je sedel zraven in se stisnil k njej. Objel jo je z eno roko okoli pasu, z drugo pa jo božal po obrazu in jo hotel z usti poljubiti na usta. Deklica se je zdrznila in skobacala iz njegovega objema.

"Kaj je punčka"

"Moram odklenit vrata, da bo mati lažje videla kaj delava, če slučajno stopi v sobo", je dejala deklica in odklenila vrata in sedla nazaj k Orlando na kavč.

Orlando jo je spet objel tako kot prej in jo poljubil. S tisto roko, s katero jo je nedolgo pred tem božal po obrazu, jo je sedaj prijel za koleno. Deklica se je zdrznila in zopet vstala.

"Kaj pa je sedaj?"

"Moram ugasniti luč, da ne bo mati posumila da gledava moje slike iz osnovne šole", in je ugasnila luč in sedla nazaj k Orlando na kavč. Orlando jo je spet objel, poljubil

in prijel za koleno in z roko, s katero jo je prej prijel za koleno, začel lesti od kolena po nogi navzgor. Deklica se je zdrznila in skočila s kavča.

"Kaj je punčka"

"Moram spustit roletne, da ne bo mati mislila da stojiva ob oknu in gledava na vrt", je dejala deklica in spustila rolete in sedla nazaj k Orlando na kavč. V tistem trenutku je vstopila v sobo mati.

"A tako, ne fukata se. Vam bom že jaz pokazala vašega seksa in ljubimkanja in dražilnih igrlic. Kje je šiba. Hči, da si se mi takoj slekla", in deklica se je slekla.

"Lezi na hrbet", je zatulila mati in jo s šibo nekajkrat oplela po bedrih in trebuhu. Jasno, do krvi. In ko je pritekla kri, jo je udarila še nekajkrat, da se kri ne bi prehitro ustavila.

"Razširi noge, ti mulac se pa hitro sleci in na njo", in Orlando se je v trenutku slekel in naskočil deklico.

"No a boš mignil al ne", je kričala mati in ga hkrati s šibo pretepala po goli riti. Orlando je prvič v življenju začutil, kaj pomeni imeti skrbno mater, katere on ni imel. In srečen je fukal in hotel je, da bi ga dekličina mati tepla še in še in še bolj in bolj, on pa da bi ves ta čas fukal in bi bil srečen kot je bil sedaj. Ko je mati videla, da sta se otroka vpravdala, ju je pustila pri miru in odšla iz sobe.

"Pa ne mislit, da vaju ne pridem več pogledat", je še dejala preden je zares odšla.

Ker Orlando ni več čutil njenih udarcev na riti je nehal fukat, ker mu ni bilo več prav nič zanimivo. Deklica je predlagala, da naj čimprej izgineta iz hiše, ker drugače bosta spet tepena, če ju mati zaloti da ne fukata. Orlando se je strinjal, ker fuk pa tudi ni vse v ljubezni. Nahitro sta se oblekla in švignila mimo materine sobe, mati pa je v sobi hudo vzdihovala in ječala in jokala. Verjetno je pravkar zanosila.

! Ko sta stopila na cesto, sta se začutila svobodna. Objela sta se in šla ob cesti. Avti in ljudje so švigali mimo njiju, ona dva pa sta bila taka, da sta ljubila en drugega. In s časom, ko sta se tako sprehajala ob cesti, sta se toliko vzljubila, da sta sklenila, da si bosta privoščila tudi nekaj intimnosti. Ker človek, pa tudi Orlando, v žaru ljubezni izgubi vso razsodnost, sta postala tako drzna, da sta šla tako daleč, da sta se odpravila kupovat kruh v isto pekarno. Pek iz pekarne sploh ni opazil, da sta Orlando in deklica pri njem kupovala kruh in da sta zaljubljena, ker sta se ves čas v pekarni poljubljala, lizala takorekoč, in fukala in sploh ni bilo mogoče opaziti da kupujeta kruh, ker ga tudi nikoli nista kupila, ker ga je pač med tem časom ko sta onadva fukala na pultu, vedno zmanjkalo. Če pa bi pek samo zaslutil, da sta šla v svojih perverznostih tako daleč, da sta kupovala kruh v isti pekarni, bi ju sigurno prijavil zaradi ogrožanja javne morale in ne bi čutil prav nobenega usmiljenja do njiju. In tega početja sta se Orlando in njegova ljubica navadila in sta se nategovala v pekarni vsak dan in sta vsak dan ostala brez svežega kruha. Zato sta vedno kupovala jutrišnji kruh, ki ga je pek pekel za naslednji dan. Orlando je zaradi tega imel stalne prebavne motnje, ker je vedno ko je pojedel kruh za naslednji dan, sral drek od naslednjega dne. To si je nekako uredil tako, da je hodil srat en dan pozneje kot sicer in ker je to počel vsak dan, se je prebava nekako uravnala.

Situacije, v katerih je Orlando hodil na stranišče so potekale vglavnem tako, da je Orlando po slastnem kosilu in še malo pozneje začutil rahel pritisk v črevesju in premik gmote proti dnu debelega črevesa. Ta občutek se je budil v Orlando vsak dan in se je le v nekaterih podrobnostih razlikoval glede na to kaj je jedel, končni učinek pa je bil zmeraj enak. Preko tega občutka in premika v črevesju in gneče pred ritno odprtino je Orlando vedno lahko zanesljivo sklepal, da bo kmalu napočil čas. V teh trenutkih je bilo za Orlanda najpomembnejše, da je skoncentriral vse misli v eni sami, ne preveliki točki in se odločil kje naj bi se opravila znebitev iztrebka. V mestu samem je bilo veliko primernih koticov, pa tudi doma je imel neoporečno stranišče. A Orlando je tako kot vsakdo ki je dal kaj nase, vsaj enkrat na mesec obiskal državni klinični inštitut za osvobajanje dreka iz spon črevesja. Tam je proces sranja opravljen, opazovan in nadzorovan preko najsodobnejše uvožene elektronske tehnologije, ki jo krmilijo vrhunski strokovnjaki, ki so se dolga leta doma in v tujini usposabljali v obladovanju vseh inčič dreka in sranja.

Orlando, ki je najraje hodil peš, je vstopil na avtobus, ki vozi proti inštitutu. Med vožnjo je Orlandov drek zaradi močnih tresljajev, ki jih je povzročala vožnja nekajkrat z vso zavzetostjo navalil na ritno odprtino, a ga je Orlando vsakič, z že uvežbanim in mnogokrat uspešno preverjenim stiskom ritnic, spravil nazaj v notranjost. Orlando je imel občutek, da vsakič ko se odpravlja v inštitut, njegov drek spopade večja nervoza kot ponavadi. To je verjetno take vrste nervoza in rahel strah kot pri otroku, ki ga prvič peljejo k zobozdravniku in se boji, da ga bo pri zobozdravniku bolelo, a se v resnici največkrat niti ne moti in ga je zato drugič še bolj strah kot prvič, tretjič pa potem sploh več ne gre k zobozdravniku. Orlando se je spomnil, da bi bilo dobro če bi drek malo porihtal, če že gre z njim k specialistu. Spomnil se je na komplikacije, ki so nastopile ob njegovem zadnjem obisku v inštitutu, ko je bila glava dreka prerahlo vsajena v telo in se je takoj po izstopu iz riti odlomila in potem se je spomnil panike, ki je zavladata med osebjem in tistega divjega iskanja in letanja za ljudmi, ki imajo isto sralno skupino kot Orlando in kako so nekako tega človeka le našli in kako so potem z eno trodnevno operacijo, ki je stala veliko denarja in živcev, uspeli glavo prišiti nazaj in so potem le nekako potegnili cel drek ven. Orlando pa je potem moral še cel mesec ali dva nositi drek na preglede in na previjanje, da se ne bi rana slučajno zagnojila. In kako je ta poškodba in potikanje po bolnišnicah drek izčrpalo, da je na koncu bil že popolnoma suh in brez vsakega smradu. Da se ta izredno neprijetna in komplicirana situacija ne bi ponovila tudi danes, si je Orlando v avtobusni gneči neopazno porinil roko v hlače, poiskal rit, rahlo razmaknil ritnici in odprl mišico zapiralko ravno toliko, da si je v črevo lahko porinil prst in z njim nekajkrat pritisnil in zagladil vrh dreka, ki je že čakal tik pred odprtino. Orlando je vsa ta dejanja moral opraviti z bliskovito naglico, da mu drek ni ispadel iz riti. Ko je, za ostale potnike v avtobusu še vedno neopazno, potegnil prst iz hlač, ga je primaknil k nosu in ga počasi potegnil in povohal pod nosom. Z vonjem današnjega dreka je bil prav zadovoljen. Orlando je bil zelo čist človek in takoj si je hotel prst očistiti umazanije in vonja po dreku, pa čeprav je ta drek bil izredno kvalitete in bi bil Orlando lahko nanj samo ponosen. V avtobusu je bilo vse polno različnih ljudi in Orlando je prav pod svojim trebuhom opazil otročička, ki ga je mati držala za uho da ne bi med rukanjem avtobusa padel po tleh. Mali je z vidnim zadovoljstvom sesal dudo vtaknjeno v usta. Orlando je otroku neopazno

izvlekel iz ust dudo in mu vtaknil v usta umazan prst. Mali tega niti opazil ni, ampak je vneto sesal naprej. Zelo rahla sprememba na otrokovem obrazu se je opazila šele čez čas, otrokov obraz je izražal občutek grenkobe, kar ni prav nič presenetljivo, kajti Orlando ponavadi po kosilu posesa pol surove limone. Mati, ki je držala otroka za uho, ni med vožnjo gledala ne levo, ne desno, ne naprej, ne nazaj, ne navzgor in ne navzdol, ker je ves čas zamaknjeno zrla v okno v katerem se je zrcalila njena lastna podoba. To je samo še en dokaz da ženske, ki so preveč zaverovane vase in v svojo lepoto ne morejo biti skrbne matere. In ravno ko je bil Orlando prst čist se je avtobus ustavil pred stavbo državnega inštituta. Orlando je pogladil otroka po glavi, pozdravil mater, ki ga seveda niti pogledala ni, kaj šele da bi mu odzdravila, pohodil še par nog, ki mu niso bile v napoto, s tem da je bila ena lesena, ene pa sploh bilo ni, in izstopil iz avtobusa.

Nedaleč od postaje je parala nebo prekrasna stavba državnega kliničnega inštituta za odstranjevanje dreka. V tem delu mesta je vedno deževalo. Orlando jo je nekaj časa opazoval, tako kot vsakič ko je stopil pred njo in si mislil, koliko je stala samo fasada. Bila je namreč takšna kot je ni bilo nikjer drugje na svetu. Narejena je bila iz prvovrstne plastike, ki je bila videti kot še topel, komaj posran redek, zelo redek drek, in zaradi večje prepričljivosti se je iz fasade venomer rahlo kadilo. Podobnost s pravim drenom je bila še presenetljivejša ko se je Orlando približal zgradbi.

Plastični drek je bil tudi na dotik pravšnje mehko in če si se slučajno naslonil na fasado, se je prijela na obleko kot pravi drek in tudi to je bilo naštudirano da je tudi dišala kot pravi drek. No, ampak kolikor koli je bila plastika podobna pravemu dreku, se je od njega ločila na prvi pogled, ker je bila preveč podobna pravemu, bila je celo takšna kot neki idealen drek brez vseh napak. Vsak pravi drek pa ima neko napako, le redki so idealni, tako kot nobena, pa tudi najlepša ženska na svetu ni povsem brez napak. Ogromen, svetleči napis z imenom inštituta je bil napisan iz ogromnih plastičnih klobas dreka. Klobase so bile votle in napolnjene z raznobarnim neonom. Črke so se enakomerno prižigale in ugašale in vsakič ko so se prižigale, se je sprostil tudi zelo melodičen elektronski prdec. Takrat so si vsi mimoidoči zatisnili nosove. Na oknih inštituta ni bilo zaves. Šipe so bile premazane s plastjo izredno finega plastičnega dreka za steklene premaze, ki se ga v trgovinah ponavadi zelo težko dobi in je iz uvoza od daleč. Velika vhodna vrata so bila steklena in obdelana podobno kot okna, le da še malo bolj bogato. Pred vhodnimi vrati se je prostiral predpražnik šest metrov dolg in tri metre širok, bil pa je sestavljen iz vseh možnih pojavnih oblik dreka, ki so se do tedaj pojavile na inštitutu. Seveda so bili originali skrbno spravljani v raziskovalnih zamrzovalnikih, to zunaj pa so bile le plastične kopije trofejnih primerkov. Da ne bi venomer ponavljali da so stvari na katere naletimo v inštitutu izdelane iz plastike, naj se ve, da so prav vse stvari na katere v inštitutu naletimo plastične, ker inštitut je neke vrste zdravstvena ustanova in v njega prostorih mora biti zadoščeno najvišjim higijeničnim zahtevam, tako da je samoumnevno da ne morejo biti predmeti v prostorih inštituta iz dreka, za katerega velja da je izredno nehigijenska substanca. Spodobi pa se seveda, da tako, kot so naprimer planinski domovi v planinah, lovske kočice polne trofej, ribiške kočice ob rekah in jezerih, gozdne hiše iz lesa, da se tudi v državnem inštitutu na nek simboličen način, denimo skozi opremo ali recimo skozi material ki je najpogosteje uporabljan, izraža dejavnost in predmet ukvarjanja ustanove.

Inštitut je bil organizacija, ki si je zaradi svojega ugleda med ljudmi lahko privoščila marsikaj. Tako so tudi ogromna steklena vrata pred katerimi je stal Orlando, bila narejena na tako avtomatsko napravo, da so se, ko se je obiskovalec znašel na določeni razdalji od njih, sama odprla. Mehanizem, ki je sprožil vrata ko si stopil nanj, je bil narejen v obliki zelenkastega sluzastega dreka zelo kislega vonja in je bil

zelo zelo lepljiv in je človeka prav izzival, da stopi nanj. Orlando je stopil nanj in noga se mu je pogreznila do gležnja v prijetno mehko, hkrati pa so se odprla vrata inštituta. Orlando je hodil že dokaj težko, kajti na vsakem koraku se mu je na čevlje lepil nov drek (še enkrat povdarjam, da to ni bil pravi drek, ampak le plastični ponaredek). Ko je vstopil v prostore inštituta, se je znašel v nepregledni množici ljudi, ki so vsak po svoje hiteli po opravkih in nepoučen opazovalec bi sklepal, da letajo sem ter tja brez vsake logike in cilja. Orlando se ni oziral nanje. Kar takoj, da ne bi zgubljal čas, se je odpravil do recepcije. Za mizo, ki je bila prevlečena s krvavo drisko, da se je bolje ujemala z rdečo barvo las uslužbenke, ki je sedela za njo, je sedela uslužbenka sprejemne pisarne. Po mesnatih ustnicah je bila našminkana s šminko, ki je bila izdelana iz najkvalitetnejših egzotičnih iztrebov ljudi iz daljnih dežel, kjer vladata lakota in izobilje. V vonju njenega parfuma se je čutil diš daljnih krajev. Tam ljudje jedo banane, kokosove orehe in še mnoge druge tropske sadeže, ki jih vseh niti ne poznamo. Uslužbenka je Orlando ponudila stol na katerem se je omamno kadilo iz svežega kupčka mehkega, a kljub temu kompaktnega dreka. Orlando se je zavalil na stol in prijetna mehko in toplota je blagodejno učinkovala nanj.

"Dobrodošli v naši ustanovi", ga je pozdravila prijazna uslužbenka in iz ust ji je zavel mamljiv vonj rum ploščice, ki jo je pravkar jedla in jo je sedaj, ko je dobila stranko, morala položiti na mizo in bo morala najprej opraviti s stranko in šele potem bo lahko pojedla ploščico do konca.

"Gospa, jaz sem Orlando", je dejal Orlando in se prijazno nasmehnil mladi, a lepi uslužbenki.

"O, pa saj midva se že dobro poznavata", je dejala uslužbenka in si obliznila prste, ki si jih je malo popacala, ko je jedla rum ploščico.

Spet bomo fukali si je mislil Orlando in odgovoril "Da".

"Kje pa si, ti poredna knjiga", je žvrgolela uslužbenka in že naslednji trenutek je našla in vzela v roke zajetno knjigo strank, katere platnice so bile že zelo zlizane, a

se je še vedno dalo opaziti, da so bile oblečene v ovoj iz z rakom razjedenih in hemeroidov polnih debelih čreves (ponaredkov seveda). Uslužbenka je odprla knjigo pri Orlandovemu imenu in vzela v roke svinčnik, ki je bil narejen v obliki zelo tankega, lahko bi se reklo damskega, svetlorjavega, celo rumenkastega drekca, ki se je zaradi svoje lepljive površine slepeče bleščal v jutranjem soncu, ki je metalo svoje žarke skozi stekleno okno.

"Pri delu ste zelo spretni", je rekel Orlando, ki se ni mogel načuditi njeni verižici, sestavljeni iz posušenih brbončic iztrebkov natrganih ljudem, tik preden so umrli od lakote.

"Veste, rada imam svoje delo in zato mi gre vse tako od rok"

"To se pa ne sliši pogosto", je dejal Orlando in sedel naprej.

"Kaj dobrega lahko storimo za vas", je vljudno vprašala Orlanda.

"Nič posebnega, povsem običajno odstranjevanje", je rekel Orlando.

Vtem je nekdo potrkal na vrata in v pisarno je vstopil veliki odstranjevalec osebno. V belo haljo si je drgnil roko, na katero se je prijelo nekaj snovi iz kljuge, ki je bila narejena v obliki rahlo navzgor zavitega, zdravega otroškega drekca.

"Ta plastika me vsakič strese. Zelo se naelektri. Za take izdelke, kot so kljuge in ostale s katerimi človek prihaja v neposredni stik, bi pa že lahko uporabljali bolj naravne materiale", je vidno razburjen dejal veliki odstranjevalec ko je vstopil.

"Popolnoma se strinjam z vami", je dejala uslužbenka in prikimala.

"Živimo pač v plastični dobi", jo je dopolnil Orlando.

"Da, in to nas bo enega lepega dne pokopalo", je zaključil pogovor veliki odstranjevalec.

Nato je prijazno pozdravil Orlanda. Bil je zelo vesel da go zopet vidi v svoji ustanovi. Cenil je ljudi, ki so skrbeli za svoje zdravje in dobro počutje. Žal bo moral Orlando nekaj časa počakati, ker imajo nekaj nujnih primerov. Imajo eno nosečnico, ki ima že tri dni popadke, a je stvar tako komplicirana, da ne morejo ugotoviti ali ima popadke s sprednje ali zadnje strani in sedaj že tri dni okoli nje dežurajo ekipe porodničarjev s sprednje in odstranjevalcev z zadnje strani. Orlando je pripomnil da bi bilo za tako žensko najbolje da umre, da se ne bi revica tako dolgo matrala. Odstranjevalec se je popolnoma strinjal z Orlandom, vendar pa je dejal da tega ne dopuščajo zakoni in da se je treba za otroka in žensko boriti do zadnjega diha. Za to žensko, ki jo imajo sedaj v obravnavi pa vse kaže da bo preživela, resda verjetno z manjšimi duševnimi motnjami, a preživela bo le in to bo zopet velik dosežek inštituta in veliki odstranjevalec bo spet na televiziji in v časopisih. Orlando mu je čestital na velikem uspehu, odstranjevalec se je zahvalil in skromno razlagal, da to pa res ni nič takega, da zato je pač tukaj da pomaga ljudem in da se mu sploh ne gre za denar in slavo ampak da dela samo zato, ker ima rad ljudi. V tem trenutku je v sprejemno pisarno pritekel pomočnik velikega odstranjevalca in še med vrati zakričal, da je vse v redu in da je ženska umrla in da je končno prosta operacijska miza na kateri je ležala in da je že bil skrajni čas, ker če bi ležala še dve uri ne bi mogli uresničiti načrtovanega števila odstranjevanj.

"Tako ji je bilo usojeno", je dejal veliki odstranjevalec, "mi smo pri rečeh usode nemočni." Odstranjevalec je dejal Orlandu naj gre kar na operacijsko mizo. Malo bo moral počakati, ker mora na stranišče, da pa pride takoj in naj pomočnik ta čas ko bo odstranjevalec sral, pripravi in uspava Orlanda. Veliki odstranjevalec je odšel na stranišče, Orlando in pomočnik pa sta se po hodniku, ki je bil tlakovan z izredno trdnim zasušenim drekom odpravila proti operacijski dvorani. Mimo njiju so pomožni delavci odpeljali iz dvorane umrlo žensko, a v tej stavbi ni smrt nikogar več presenečala. Ko sta prišla do operacijske dvorane, se je Orlando vlegel na operacijsko školjko, pomočnik pa mu je na nos in usta nataknil uspavalno masko in mu začel počasi spuščati skisan prdec, ki je Orlanda uspaval in ga počasi zibal proti globokemu spancu. Najprej se mu je zameglilo pred očmi, nato pa so mu okrog glave začele krožiti gole riti iz katerih so v enakomernih intervalih padali dreki in

! pomočnik mu je dejal, naj šteje dreke, da bo lažje zaspal in Orlando jih je štel in že pri sotem zaspal. Od tu naprej se Orlando ne spomni ničesar več.

Sledi povsem dolgočasno poglavje, za katerega se mora vsak sam odločiti, če ga bo prebral ali ne. Poglavje se ukvarja z Orlandovimi otroki. In ker je pričujoč življenjepiš ljubezenska zgodba, se tako kot v ljubezni, s prihodom otrok neha vse luštno in vsa zajebancija in življenje se vklene v vsakodnevno ponavljajoča se dejanja in vzorce skrbi za družino. Družinski ljudje bodo to razumeli in v vsem dolgočasnem sranju, ki jih spremlja v življenju, bodo morda prenesli tudi naslednje poglavje. Opozoril bi še, da nikjer do konca ne bo jasnega opozorila kje se to poglavje neha, zato karkoli boste izpustili ali kjerkoli se boste v zgodbo ponovno vključili, ne boste ničesar ne izgubili ne pridobili.

In kako sedaj pojasniti dejstvo, da je Orlando vse bolj in bolj mislil na svojega otroka, ki ga je že zavedno pozabil. Otrok ni imel imena, ker se ni rodil in če bi ime imel, bi ga lahko zamenjavali z živimi otroci, kar bi bilo sila nerodno, še posebej v šoli. Vsakič kadar česa ne bi znal, bi se otrok lahko izgovarjal da je nerojen in bi to povzročalo gromozansko zmedo, ker je otroka ki se še niti rodil ni, težko vpisati v šolo, tudi če je že star sedem let in več, razen seveda preko težkih zvez. Tudi to se dogaja. Posebno mučna občutja so Orlanda prevevala na otrokov rojstni dan, ki zaradi otrokovega nerojstva ni bil znan in bi bil lahko katerikoli dan, razen seveda na dan Pepelkine smrti, ko smo vsi jasno videli, da se otrok ni rodil na ta dan, na ta dan pa je bil Orlando že zaradi Pepelkine smrti slabega razpoloženja in ponavadi sploh ni opazil, da na ta dan ne more biti otrokov rojstni dan. Razmerje, ki ga je Orlando imel z žensko s katero sta skupaj kupovala kruh se je slabšalo vzporedno z izboljšanjem kvalitete kruha pri peku in zaljubljenca sta se vse bolj in bolj posvečala kruhu in vse manj in manj ljubezni in ko so v pekarni začeli peči še preste, je njuna ognjevita ljubezen ugasnila. Posebej tragično pa to tudi ni bilo, ker sta že dobila tri otroke in nista od ljubezni imela več kaj pričakovati. Otroci niso bili ravno najlepši, pa tudi pametni ne preveč, bili pa so vsi po vrsti postavni in krepkega zdravja, zato so že pred enim letom vsi shodili in kmalu zatem tudi pomrli. Pokopali so jih skupaj, vsakega v svoj grob. Povsem po naključju, deloma pa tudi zaradi tega ker so jih pokopali v Pepelkin grob, so se kmalu seznanili z Orlandovim nerojenim otrokom. Kako je svet majhen. Niso si bili ravno podobni, pa tudi če bi si bili tega ne bi vedeli, ker prvega nerojenega Orlandovega otroka nihče ni videl in si nihče tudi ni zapomnil

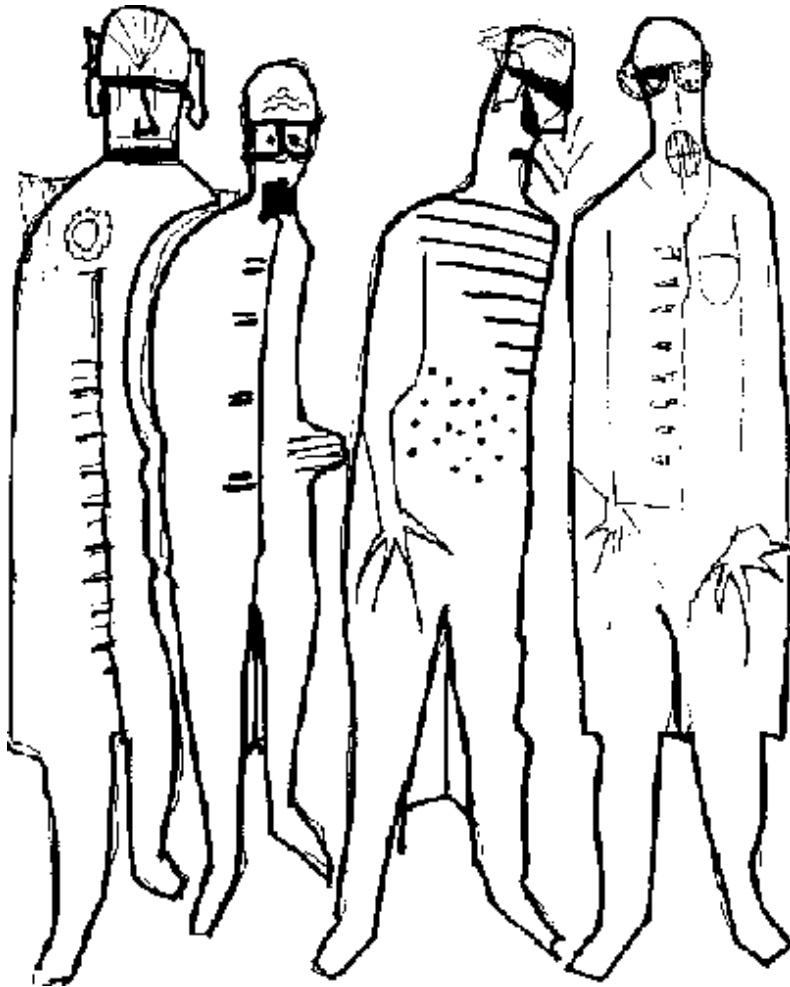
njegovega obraza, a kri ni voda in meso je meso, in otroci kot otroci so se kmalu spoprijateljili, še posebej zaradi tega ker v vsem Pepelkinem grobu ni bilo drugih tako majhnih otrok. Vsak dan so se shajali v Pepelkinem trebuhu, ki je ob popku že popolnoma strohnel, tako da so trije po poli bratje brez težav prihajali vanj. Pepelkin otrok, pa glede na to, da se še ni rodil, ni smel zapuščati trebuha ko se je stemnilo. Ker pa je v grobu vedno temno kot v grobu, ni še nikoli odkar je bila Pepelka pokopana odšel iz trebuha. Glede na dostopna dejstva je Orlando menil in prav gotovo se ni motil, da so otroci v grobu brez pravega skrbstva, prepuščeni takorekoč samim sebi. Pepelka ni mogla sama čuvati štirih živahnih otrok. Upoštevati je treba dejstvo, da je bila že drugič mrtva in ni si več smela privoščiti tolikšnih naporov, kot jih varstvo otrok zahteva, ker bi lahko še tretjič umrla (v tretje gre rado), tretja smrt bi pa bil zanjo verjetno prehud udarec, ki ga s tako zgnitim in propadlim telesom gotovo ne bi preživela. Zato je Orlando prav kmalu zatem stopil do svoje babice in jo povprašal, če bi morda imela časa umret, da bi jo pokopali v Pepelkin grob in da bi pazila na otroke. Zanj to ne bi bilo preveliko odrekanje, ker je bila že toliko stara, da je bila že tako in tako z eno nogo v grobu, edina ovira je bila to, da ima tisto nogo s katero še ni v grobu paralizirano in je sama ne more premakniti. A tudi drugače je že prestara in ne bi imela živcev in tudi moči ne, paziti in loviti otroke, ki ves ljubi dan mrtvi ležijo v grobu. Orlando je bil po pogovoru z babico razočaran in moral se je sprijazniti z dejstvom, da ni druge rešitve kot počakati, da umre neka vzgojiteljica in potem odpre vrtec za mrtve otroke, ki so tudi že drugače za marsikaj prikrajšani. Orlando je vedel, da to ni nobena rešitev in marsikaj mu je postalo bolj jasno.

Med ostalim mu je bilo tudi jasno, da so bili otroci v grobu brez vsakršne vzgoje in nadzora, kar smo že večkrat ugotovili, a neprijetnim dejstvom se ne da izogniti, pa naj so še tako utrujajoča. Ni bilo nikogar, ki bi jih poučeval in usmerjal in kdove kaj bi iz njih nastalo, da ni nastalo to kar je nastalo in se razvilo, razvilo pa se ni nič dobrega, kar sploh ni nenavadno glede na dane pogoje, saj tudi v drugačnih, predvsem boljših pogojih, je nadzor nad otrokovim razvojem dokaj reven. Navidez strog in preišljen, v bistvu pa, seveda če bistvo sploh obstaja, ni v razvoju ničesar oprijemljivega in nadzorljivega, kar ne bi vzgajali pri otroku že od mladih nog. Pri nerojencu je težava, da ni mogoče govoriti o mladih letih, ki jih preprosto ni, če se otrok ne rodi, dalo pa bi se z eno načrtno vzgojo, v enem zdravem mrliškem duhu

narediti marsikaj, predvsem slabega, kar pa ni bilo narejeno in je za vedno zamujeno. Ni povsem jasno v čigavo škodo, jasno pa je, da ne v otrokovo dobro in otrok, če ni pravilno vzgojen, kar nerojenec ni in se tega niti zavedati ne more, ker je ravno zavest tista, ki naj bi jo vzgoja vcepila. Tako je nerojenec in njegovi prezgodaj rojeni in umrli bratje počel reči, za katere se ni zavedal, da so posledica pomankljive vzgoje, ker ni bil vzgojen v smislu, da bi se jih zavedal, da so posledica pomankljive vzgoje. Vprašljivo pa je zelo, če je sploh bil vzgojen ta otrok, ki je bil nekoč živ, a se ni rodil, da bi z rojstvom svoje življenje potrdil in je umrl, ne da bi marsikdo sploh vedel da je bil živ in to njegovo nerojstvo ga je spremljalo na vsakem koraku. Spremljalo ga je v smrti in skozi smrt tudi v Orlandovem življenju, ki je teklo naprej svojo pot, pot brez najdražjih, pot brez solza, smeha prazno pot, na kateri je vztrajal le zato ker je živel. In ker ni imel posebnega vzroka da bi na njej vztrajal, je bila le vztrajnost tista sila ki ga je vlekla naprej tudi ko ni vztrajal več.

Marsikaj se je govrilo od nerojenca in njegovih bratov, a vse govorice so se sukale okrog pokopališča. Nerojenec da je rad strašil, čeprav Orlando ni vedel, kaj je strašnega v prepevanju nad lastnim grobom in grobom lastne matere in kaj je tako srhljivega, če zraven nerojenca prepevajo še njegovi bratje, ki so tako in tako že vsi mrtvi. Običajnim živim ljudem se je to petje zdelo srhljivo, čeprav v njem ni bilo nobenega dojemljivega smisla, nobene glasbene urejenosti. Bilo je to petje brez besed in brez glasu in že zato je čudno kako so ugotovili, da je to petje ravno srhljivo. A o srhljivosti tega petja je slišal celo Orlando, čeprav petja nikoli ni slišal in tudi tisti, ki so o petju govorili, ga niso slišali, pa tudi tisti, ki so o srhljivosti petja govorili tistim, ki so govorili Orlando, petja niso nikoli slišali. In kdove kdo bi ga sploh slišal, če ga Orlando ne bi slišal prvi. Ni več prenesel grozljivih govoric o petju njegovih otrok, ki jih je imel rajši kot vse na svetu, čeprav jih je že zdavnaj pozabil. Odšel je Orlando na grob svojih otrok in tudi grob svoje mrtve deklice, sedel zraven groba in začel pisati spomine. Minil je dan, minila je noč, a sonce je bilo še vedno visoko na nebu. Luna, ki je veliko bližje kot sonce sploh ni prišla na vrsto. Orlando je bil zadovoljen ker sonce ni nikoli zašlo, ker je lahko nemoteno pisal svoje spomine. Napisal jih je ogromno, toliko da mu je začelo zmanjkovati papirja in ko mu ga je nehalo zmanjkovati mu ga je zmanjkalo in je brisal tiste spomine, ki jih je pisal pred tem in na njih mesto zapisoval tiste, ki jih je pisal sedaj. S tem pa je podrl osnovni

miselni tok, kajti le prejšnji spomini so priklicali vedno nove in ko je zbrisal prvi spomin, se je podrl naslednji in naslednji in naslednji, prav vsi do zadnjega in Orlando je ostal brez spominov. Takrat se je Orlando spomnil, da na grob ni prišel zato, da bi pisal spomine, ampak zaradi nečesa drugega in takrat se je spustila noč, kakršne Orlando ne pomni, saj je bila tako vskeganja kot vse ostale noči in ravno običajnih stvari si človek ne zapomni in tako si tudi Orlando ni zapomnil nobene take noči. Čeprav že dva dni ni bilo noči, ni to presenetilo nikogar razen Orlanda, ki je sedel sam ob grobu, ki je v temni noči postal tudi sam nekako bolj temačen kot čez dan. Vse te spremembe so zaradi teme potekale za Orlanda neopazno in tudi se je Orlando v teh dveh dneh groba toliko nagledal, da ga je imel pred očmi tudi sedaj, ko ga ni videl. In na tej sliki, ki jo je imel Orlando pred očmi ni bilo glede na dan nobenih sprememb. Da na grobu ni bilo sprememb, je nekaj časa držalo, a nič ni večno in tudi grob ne in tako so se tudi na grobu začele dogajati spremembe, najprej seveda manj, a sčasoma vse bolj in bolj opazne.

Pa pustimo za nekaj časa spremembe, ki so se dogajale na grobu in prislunimo govoricam, ki so jih vsi prestrašeni prinašali na ušesa Orlando ljudje. Tisti, ki so mu o teh rečeh najbolj prizadeto pripovedovali, so bili toliko zgroženi, da v tej svoji grozi niti ust niso mogli odpreti in Orlando ni od njih zvedel ničesar. Zato so morali priti drugi, ki so govorce slišali od prvih, a od tistih niso, tako kot Orlando, slišali kaj dosti, pa vendar je bilo že tisto, kar bi lahko slišali in so samo slutili, tako grozno, da so ostali brez besed. Vendar so bili te od tistih ta prvih toliko manj prizadeti, da so o grozovitostih lahko spregovorili par besed, a je žal bilo to veliko premalo, da bi lahko iz povedanega Orlando karkoli razbral. Zato so tudi te ta drugi morali o grozotah, za katere so slišali povedati naslednjim, ki so bili še vedno zelo prizadeti ko so o njih slišali, a zopet toliko manj, da so lahko povedali malo več kot prejšnji. In tako so se sčasoma govorice toliko razjasnile, da jih je lahko dojel tudi Orlando, čeprav so bili

! tudi tisti, ki so pripovedovali navidez trezno in neprizadeto, vsi nori od groze. In tudi Orlando, tako kot vsi ostali, ni ostal ob govoricah neprizadet. Bil je le nekoliko manj prizadet, kajti na nek način je bil tudi sam udeležen v teh strahotah. Zelo težko je tako grozovite govorice, od katerih je nekaterim ljudem kri v žilah zmrzovala, nekaterim pa zavrela, naštetih kar tako po vrsti, brez vsakega reda. Tudi če bi jih bilo veliko bi bile težave, kaj šele v našem primeru, ko jih je bilo malo ali pa skoraj nič. Orlando je naprimer slišal od ljudi, da je bila njegova žena pokopana. To se mu za mrliča ni zdelo prav nič nenavadno, pa tudi ljudje niso trdili, da je to kaj strašnega. Ponavadi so ljudje to, da je pokopana, dopolnili z ugotovitvijo, da je pokopana na pokopališču. S tem se vsa zadeva nekoliko zakomplicira, pa še vedno ne v smeri grozljivosti, ampak bolj v običajnost, je menil Orlando in ljudje so se z njim strinjali. V tem trenutku šele nastopi prva strahota, ki pa za Orlando ni kdovekako grozljiva, ker ve za njo že vrsto let in sicer od smrti svoje žene. Govori se, Orlando pa ve, da ni vedno vse tisto kar ljudje govorijo res, čeprav je v tem primeru res, to Orlando ve. Govorice pa so lahko tudi zlonamerne, kar še ne pomeni, da niso resnične, tudi to Orlando dobro ve, ta človek ve marsikaj, čeprav za strahotne govorice ni vedel, dokler jih ni slišal, a je potem, ko jih je že slišal ugotovil, da je za mnoge, čeprav ne tudi za vse reči iz teh govoric vedel že prej, sicer ne kot za govorice, ampak kot za resnične reči, kar še vedno ne pomeni, da so govorice vedno za nekoga najprej resnične. Ljudje so menili, da je to nekaj strašnega in nezaslišanega, če nekdo pokoplje nosečnico. A kaj narediti z nosečnico, če umre. Samo to, da nosečnica umre in da se jo potem umrlo pokoplje ni bilo za ljudi nič nenavadnega, niso to oni mislili v takem pomenu, kot je to sedaj izpadlo, saj ljudje vedo, da je tudi nosečnica, tako kot vsaka ženska in tudi kot vsak drugi človek, človek, in to da človek umre moramo pač razumeti kot njegovo smrt in če nosečnica umre, je to smrt nosečnice, ki je potem mrlič kot vsi ostali, in Orlando ne ve, zakaj bi potem morali zganjati tak vik in krik ravno zaradi njegove žene, ki je umrla, tako kot vsaka druga nosečnica, ki umre. Saj se ljudje niso razburjali zaradi tega, ker oni to vedo, motilo jih je nekaj drugega in to tako zelo motilo, da so bili razjarjeni in ogorčeni. Pa ne zato, ker je imela ko je ležala v krsti zaprte oči in so si otroci, ki so to videli mislili, da le spi in so potem videli, kako so jo zabili v krsto in jo pokopali, potem pa so starši imeli doma z njimi same težave, ker niso več hoteli spat v krstah, ker so se bali, da jih bodo, ko zaspijo zabili in pokopali. Ne, to sploh ni bilo tako grozno, ker tako in tako le redki

starši dajejo otroke spat v krsto, mnogo huje je bilo nekaj drugega. Tudi to si niso jemali ljudje preveč k srcu, da je nosečnica v svoji smrti odnesla v grob tudi mleko, ki se zbira v materinih prsah, da bi ga nato otrok, ki se rodi pil in bi zanj to mleko bila najboljša hrana v prvih dneh življenja. To je povsem naravno, da če nosečnica umre, umre z njo tudi mleko v prsah, čeprav imajo mnoge matere probleme in nimajo mleka ko rodijo in kar nekako ni prav da pa ene imajo mleko in potem umrejo in gre vse mleko v nič. Takšna je pač narava. In ženske. No in sedaj smo že tudi pri eni izmed prvih možnih grozot, ki so nato kot plaz sprožile raznorazne govorce. Otrok. Če je namreč v trenutku smrti Orlandova žena (vemo da Orlando z njo ni bil poročen), ki jo je Orlando resnično ljubil iz vsega srca in bi bil zanj pripravljen tudi umreti, če ne bi že ona prej umrla, bila noseča, kaj je z otrokom. Kaj je z otrokom?

Orlando je stal ob grobu in marsikaj okrog tega groba in okrog otrokovega prepevanja na grobu Orlando ni bilo povsem jasno. Kako naj bi otrok, ki se niti rodil ni in ki je umrl, pa saj on niti umrl ni, umrla je mati, ki mu niti ni bila mati, saj ga še ni rodila, kako naj bi ta otrok na grobu svoje matere, v katerem je bil tudi sam v materi pokopan, kako bi on lahko na tem grobu prepeval. Prvič. Kako je možno da bi prepeval, če je mrtev. Drugič. Kako bi prepeval, ko pa niti trupla nima svojega, ampak je le del materinega trupla. V takem primeru, ko otrok še ni rojen, odgovarja mati v celoti za vsa njegova dejanja. Starši celo odgovarjajo za otrokova dejanja do otrokove polnoletnosti. S Pepelkine strani je bilo zelo neodgovorno da je umrla ne da bi počakala, da bi otrok postal polnoleten in ker je ona umrla in ker je Orlando drugi del otrokovih staršev, je sedaj on odgovarjal za vsa otrokova dejanja. Orlando je bilo to zelo težko, ker je bil otrok zelo odmaknjen njegovemu nadzoru. A ljudje so od Orlanda pričakovali, da bo odgovoren za njegova dejanja. In tudi Orlando sam se je čutil odgovornega. Zato so ga tudi tako prizadele govorce o otrokovem prepevanju. Noč je bila zelo temna in ura še ni odbila polnoč. Orlando je stal ob grobu. Ni premišljeval o ničemer. Čakal je. Ni spal. Bil je buden. Ura je odbila malo več kot prej.

"Kako čas počasi teče. Ure se vlečejo kot dnevi in leta", si je dejal Orlando.

Minilo je leto dni. Leto je minilo hitro kot ura. Ura je bila skoraj polnoč. Orlando je čakal, da bo ura odbila polnoč. Ura je odbila polnoč.

"Pravkar je odbilo polnoč", si je mislil Orlando.

"Polnoč je mimo je dejal nekdo", je dejal nekdo zraven Orlanda.

Orlando je pogledal okrog sebe in ni videl nikogar. Orlando je to ustrezalo, ker v tistem trenutku ni potreboval nikogar ob sebi. Orlando je bil prepričan, da mrliči oživijo opolnoči, čeprav ni verjel v te zgodbe. In ravno on, ki v takšne zgodbe ne verjame, sedi sedaj ob grobu svoje žene (s katero ni bil poročen) in čaka mladega mrliča, ki naj bi prišel prepevat grozljive pesmi. To noč je Orlando verjel, da ponoči mrliči hodijo naokrog, ker če tega ne bi verjel, njegov otrok prav gotovo ne bi prišel prepevat tako kot vsako noč. Ura je bila že krepko čez polnoč. Dobro, da je bila dolga noč in je polnoč prišla zelo zgodaj in da bo trajala zelo dolgo in tudi cela noč bo trajala še lep čas in še marsikaj, kar se do sedaj ni zgodilo, se lahko v tej noči še zgodi in še tudi marsikaj drugega se lahko zgodi. Kmalu se je tudi začelo dogajati. Po nebu so začeli preletavati natopirji. Tu in tam so od nekod tišino noči parali ostri žvižgi. Tla na pokopališču so začela podrtavati. Pokrovi grobnic so začeli ob srhljivem škripanju lesti iz svojih mest in odpirati pod seboj brezna odprtih grobov. Iz odprtih grobnic so začeli v noč uhajati grozljivi stoki in škripanje kosti in zob, ki še niso zgnili. Iz grobov so prihajale sence in se začele drgetajoče zbirati okrog Orlanda in ko so ga obkrožile v celoti, so začele okoli njega plesati mrliški ples. Pile so pokvarjeno vino, jedle mrhovino, kar jim je še ostalo na kosteh, se šlatale po kosteh in si kradle črve, ki so jih potem naskrivaj pojedle kot največjo poslastico. Ščipale in žgečkale so Orlanda s koščnimi prsti in ga vabile naj se pridruži njihovem rajanju. Ženske so si vlekly najboljše črve iz ritnih odprtih in jih ponujale Orlando, da bi ga zvabile. Orlando so se cedile slin in drgetal je od poželenja, ko je opazoval nage okostnjakinje in le s skrajnimi močmi se je upiral užitek, ki so se mu ponujali, a vedel je, da če se jim pridruži, ne bo mogel več nazaj in bo postal mrlič. In če umre, ne bo nikoli dočakal svojih otrok in se nikoli ne bo mogel prepričati o resničnosti govoric, ki med ljudmi krožijo o njih. To in podobno bi pomislil marsikdo, ki bi videl Orlanda ob polnoči samega na pokopališču. Iz vsega tega ni bilo nič, kajti

takšne stvari se dogajajo le v pravljicah, ki so le plod človeške domišljije. V resnici je bilo ob polnoči in tudi po polnoči na pokopališču popolnoma mirno in tiho. Le tu in tam je kak mrlič, ki je res imel nujen opravke na luči noči švignil mimo Orlanda v noč, a se je kolikor se da hitro vrnil nazaj na svoje mesto. Teh izletov Orlando niti opazil ni, tako da je bil v sebi popolnoma prepričan, da nihče ne hodi mimo njega. Noč je šla počasi proti jutru in ni se zgodilo prav nič. Noč je minila in še se ni zgodilo nič. Orlando je bil zelo utrujen zaradi neprespene noči in je v trenutku ko se je zdanilo, kar tam kjer je presedel vso noč, zaspal.

Ko se je zbudil je bila že noč. Orlando je pogledal okrog sebe in videl, da je noč in potem je še videl, da je na pokopališču. Ker je že bil na pokopališču, je sklenil, da bo počakal čez noč in se na lastne oči prepričal, če je res to kar ljudje govorijo. Govorijo namreč, da vsako noč na grobu njegove umrle noseče žene prepeva otrok, ki ga njegova žena preden je umrla ni rodila, grozljivo žalostne pesmi in da tisti, ki to prepevanje slišijo, potem še dolgo zaradi strahu ne morejo spati. Orlando je bil zelo lačen, a je vseeno sklenil da bo počakal in se prepričal, kaj je od vseh teh govoric

res in kaj ne. Orlando je bil lačen, a potrpežljiv in je čakal naprej. Polnoč je minila in Orlando je imel vse manj upanja, da bo slišal otrokovo petje. Okrog pol treh zjutraj je mimo pokopališča prišla skupina pojočih ljudi. Niso bili mrtvi in otroci tudi ne, še manj pa Orlandovi. Bili so na veselici in so se vračali domov, verjetno pa so zašli ker so bili zelo pijani. Orlando jih ni niti pozdravil niti ogovoril, ker ni bil na pokopališču zato, da bi se pogovarjal z izgubljenimi pijanci. Nato je bil dolgo časa mir in tišina je bila tudi dolgo časa. Nato se ni zgodilo nič in Orlando je še naprej čakal, da bi se kaj zgodilo. Pogledal je v nebo in na nebu so bile zvezde in mesec.

"Oh, ko bi bila vsaj Pepelka ob meni in da skupaj sediva v tako lepi noči", je pomislil Orlando

Pepelka, ki je ležala pod njim ga ni slišala ker je bila mrtva.

"Kako mučna noč", so si mislili ljudje, ki niso bili na pokopališču, niti v grobu, ampak v svojih toplih posteljah in niso mogli spati.

"Aj, aj, aj, obstajajo ljudje, ki jim je težje kot tebi", so jim odgovarjali tisti, ki so bili zraven njih v posteljah in so lahko spali. Orlando bi tudi lahko spal, a mu ni bilo do spanja, ker je spal ves dan in sedaj ni bil na pokopališču zato, da bi spal. Bil pa je zaspan, to je dejstvo.

Čas je tekkel in kar naenkrat je povsem nepričakovano prišel trenutek, ki ga je Orlando čakal tako dolgo, da je na vse drugo že skoraj pozabil. Prišel je trenutek soočenja z nerojenim otrokom, ki je povrh vsega bil še njegov lastni otrok. Kako je v teh trenutkih bilo pri srcu Orlando, ve samo on in nihče drug, a vseeno mu ni bilo tako lahko, kot je morda bilo videti nazunaj. Ura je tako kot vse noči poprej, odbila polnoč. Orlando je seveda bil prepričan, da je to najbolj idealen čas v celi noči, da bi se na pokopališču glede mrličev karkoli zgodilo. Vse je bilo tako kot pretekle noči, le da je bila to noč zelo močna tišina. Tako močna, da se od silne tišine ni slišalo prav ničesar. Orlando je še vedno sedel ob grobu. Grob je naekrat postal rumeno rdeč in je začel naraščati in brbotati, že v naslednjem trenutku pa je žareča grobna masa dobesedno zavrela. Orlando se je prestrašil za truplo svoje Pepelke in se v želji, da

bi grob vsaj malo ohladil, poscal nanj. A kaj pomeni par kapljic scaline na vreli grob. Orlandovo prizadevanje ni imelo nobenega učinka, grob je vrel naprej in razbeljena masa se je divje mešala, tako da je bilo tisto, kar je bilo še prejšnji trenutek spodaj zgoraj, kar je bilo zgoraj, pa je bilo spodaj, tako se je to vse skupaj mešalo. Tisti, ki so že videli vrenje groba dobro vedo, kako grozljiv prizor je to. Čez nekaj časa je grob postal povsem rdeč. Marmornata plošča, ki je zapirala grobnico ni bila več marmornata, ampak je postala tako prozorna, da je bila videti kot steklo. Orlando kar ni mogel verjeti svojim očem in je stopil nad pokrov in pogledal, če se vidi skozi in je videl, da se res vidi in prepričal se je, da je bil pokrov res takšen kot steklo. Skozi steklen pokrov se je dobro videlo v notranjost razbeljenega groba. Videl je Pepelko, kot da bi jo gledal z razdalje dveh metrov in prvo kar je opazil na njej je bilo, da jo pozna. Pa kaj je ne bi poznal, ko pa je z njo preživel najlepša leta svojega življenja in njene prve smrti. Iz očesa mu je na razbeljen pokrov kapnila solza in curek potu od neznosne vročine. Pepelka je bila točno takšna kot je vsa ta leta bila v njegovih spominih, le to ga je malce motilo, da je tudi ona bila steklena in se je tako, kot skozi pokrov grobnice, videlo tudi skozi njo. Orlando je skozi stekleno Pepelkino telo opazil svojega nerojenega otroka. Sedaj ga je videl prvič in če mu ne bi bil na las podoben, ga verjetno sploh ne bi tako nahitro spoznal. Ker sta bila grobnica in Pepelka steklena, je Orlanda začudilo, da tudi otrok ni bil iz snovi iz katere so ponavadi otroci, ampak je tudi on bil steklen. Tako, da se je skozi pokrov grobnice in skozi Pepelko in skozi otroka videla tudi otrokova notranjost. V njej ni bilo ničesar zanimivega. Kaj pa bi bilo sploh lahko zanimivega v notranjosti nerojenega otroka. S tem, kar je videl do sedaj, je bil Orlando kar zadovoljen in pomislil je, da vse te prečute noči niso bile zaman. Takoj nato pa se je spomnil, da je pričel poslušat prepevanje svojega nerojenega otroka in ne gledat steklene žene, s katero dejansko ni bil poročen. Ni mu bilo povsem jasno, kako bo stekleni otrok zlezal iz matere in iz groba in potem na grobu še celo prepeval. Nenadoma je začelo nekaj cingljati, kot takrat ko prihaja dedek mrz in Orlando, ki za trenutek ni bil pozoren, je zopet postal pozoren. Pogledal je v grob in opazil, da se je otrok v materinem telesu začel premikati. Vsakič, ko se je zadel ob materin trebuh je zažvenketalo, kot bi z nožem udaril po praznem, brušenem kristalnem kozarcu s pecljem za belo vino.

"U pičku materinu", je rekel Orlando, ko je opazil kaj se dogaja tam spodaj.

Otrok pa ni lezel v, ampak iz pičke materine. Orlando je obnemel nad prizorom, ki ga je opazoval in lahko je le rekel:

"U pičku materinu"

Otrok pa je še vedno lezel proti ven. Orlanda je motilo, da se je premikal le otrok, ne pa tudi mati in se je zato mali, ko je lezel ven, zelo zelo matral. Tu bi bil nujen steklarski rez, si je mislil Orlando, a žal so ob tem času vse steklarne zaprte. Ni minila niti ura, ko je nerojenec zlezel iz matere in nato kar skozi zaprt pokrov grobnice na plano. Kako mu je uspelo priti skozi pokrov ne da bi ga razbil, ni bilo jasno niti Orlandu, ki je dogodek ves čas pozorno opazoval. Mali je bil sedaj ves steklen nad rdeče razbeljeno grobnico kot dijamantni kristalček za brušenje dijamantov. Orlando ga je gledal in ni vedel, če je otrok tolikšno prozornost podedoval po njem ali po materi, a ko je še enkrat pogledal v grob, je bil prepričan da po materi, saj on, Orlando, ni bil niti malo steklen. Nerojenec je sedel na stekleni pokrov grobnice, ki bi bil sedaj sredi noči verjetno zelo mrzel, da ni bil razbeljen in otrok bi se lahko prehladil. Orlando, ki je vedel, da bi bilo dobro otroka pravilno vzgajati že od majhnega, ga je hotel opozoriti na to, a se je bal, da se ne bi prestrašil ko bi ga zagledal in da ne bi padel in se razbil. Ko je mali sedel, je odprl usta in začel peti. Glas, ki je prihajal iz steklenih glasilk skozi stekleno grlo je bil kristalno čist, a nenavadno grozljiv. Slišati je bilo nekako tako, kot tisti zvok, ki ga je nemogoče opisati. To je to, si je mislil Orlando. To je tisto grozljivo petje, ki ga še nihče pred njim ni slišal, a o katerem so vsi govorili. Po Orlandovem telesu so se razlivali mravljinici, ko je poslušal otrokovo petje. Mali se ni zmenil za Orlanda, verjetno zato, ker ga niti opazil ni in je pel kar naprej. Ko je končal prvo pesem, se je odkašljaj in pel naprej. Odpel je tudi drugo pesem in začel tretjo. Tega Orlando ni več prenesel in odločil se je, da bo prekinil to petje.

"Čigav pa si ti, pobec", ga je vprašal Orlando

"Jaz nisem noben pobec, jaz sem mali mrlič", mu je odgovoril mali

"No, pa saj je lahko tudi mrlič otrok, sinek"

"Ne jebi stari", je prav grdo odgovoril nerojenec.

Tako je to, če otrok nima prave vzgoje, je takoj pomislil Orlando.

"Kaj pa, če jaz nisem stari, ampak tvoj očka"

"Ti mi ne moreš biti oče"

"Zakaj pa ne, sinko"

"Zato, ker si ti rojen, jaz sem pa mrtev"

"Saj bom tudi jaz nekoč umrl"

"Jaz se pa ne bom nikoli rodil"

"Saj to ni tako hudo. Nekateri se rodijo pa potem leto in več še ne znajo govoriti. Ti pa že tako lepo poješ"

"Človek, ki se je rodil ne more nikoli biti oče nekemu, ki se ni rodil"

"Kaj bi rad s tem povedal"

"Da je meni, ki sem nerojen, lahko oče edino tisti, ki se ni rodil, ali pa tisti, ki je že preden se je rodil umrl, tako kot moja mati, ki je umrla preden sem se rodil in še preden je ubila mojega očeta, ki se me je upal narediti, čeprav se še niti rodil nisem. Jaz bom lahko oče svojemu otroku, ti pa nikakor ne moreš biti moj oče"

"Ampak jaz sem resnično tvoj oče, sinek moj zlati"

"Kot prvo, jaz nisem zlati, ampak steklen. Kot drugo, nočem očeta, ki bi bil rad moj oče, še manj pa takega, ki je moj oče"

In tako je stekel pogovor med očetom, ki je vedel da je oče in sinom, ki ni vedel da je sin. Noč je bila temna in mrzla, razen v bližini groba, ki je žareč svetil in grel. Prijetno sta kramljala in čas je tekkel naprej. Pepelka je mirno ležala v steklenem grobu, le treh bratcev ni bilo nikjer. Orlando je ves čas med pogovorom kukal v grob, da bi jih videl. Nerojenec je opazil Orlandoovo početje in ga je vprašal, kaj bi rad videl. Orlando je dejal da nič, da se le ne more nagledati mrtve Pepelke, ki je že dolgo časa ni videl, steklene je pa sploh še ni videl nikoli. Nerojenec je dejal, da je to njegova mati, čeprav je steklena. Da je nima preveč rad, je dejal Orlando, ker cele dneve poležava, ne da bi se premaknila in da se noče igrati z njim in mu brati pravljice za lahko noč. Orlando mu je dejal, da je mati bila zelo bolna še takrat, ko ni bila pokopana in da so ji zdravniki dejali, da mora veliko počivati, posebej pa takrat ko umre. Nerojenec je rekel, da to ve, saj jo tudi sedaj občasno obišče zdravnik, ampak da je on pač otrok in da rabi veliko pozornosti in nekoga, ki bi se ukvarjal z njim, ker drugače ne bo iz njega nikoli nič, in da bi se kljub težki bolezni mati lahko bolj trudila okrog njega, ker za koga naj bi se bolj žrtvovala kot za njega, ki je njen edini otrok. In kaj ji pomagajo vse bolezni tega sveta, če je njen otrok nesrečen. To vsako pravo mater najbolj boli. Da, je rekel Orlando, on to ve, da pa je tudi res, da njegova mati ni nikoli imela pretiranega smisla za otroke, saj je tudi umrla, ne da bi otroka povila. Nerojenec je med pogovorom pozabil na petje in ljudje po svetu v bližini pokopališča so lahko spali mirno, saj jih prvič po dolgem času ni strašilo grozljivo nerojenčevo petje. Orlando je bil z nerojencem zadovoljen in čutil je tudi nekaj tistega posebnega očetovskega ponosa, ko je tako sedel sredi noči s svojim otrokom. Ugotavljal je, da mali niti ni tako zelo napačen, čeprav je več ali manj prepuščen samemu sebi v globini mrzlega groba. A še vedno si je želel, da bi vsaj za trenutek srečal ostale tri otroke in videl kako je z njimi. Nerojenec, ki se je vsako noč sestajal s svojimi polbrati, ni mogel vedeti za Orlandoovo željo, ker se njemu videti in srečati bratce, ni zdelo nič posebnega. Zato se mu je zdel človek, ki je trdil da je njegov oče malce prenervozen za njegov okus, a kljub temu mu je ugajalo, da obstaja nekdo, ki mu dela družbo. Med tem, ko sta se pogovorjela je življenje na pokopališču teklo naprej po ustaljeni poti. Mrličiči so se sprehajali in globoko vdihovali

! svež zrak, nekateri so v cvetličarni kupovali rože, da so zamenjali uvele šopke na grobovih, nekateri so kupovali razglednice in znamke, da so potem lahko v dolgih urah v grobu pisali umrlim znancem, nekateri so raje telefonirali kot pisali in pred telefonsko govornico je bila dolga vrsta, tako dolga, da vsi niti ne bodo to noč prišli na vrsto in bodo potem čakali še naslednjo noč. Skratka, na pokopališču se ni dogajalo nič nenavadnega. V sosednji vrsti se je zaslišal razposajeni vrišč. Izza nagrobnega kamna so pritekale tri deklice v plesnivih in razpadlih oblekah z zlatimi kitami na gladkih lobanjah. Nerojenec je zažvižgal za njimi, ker so bile dobre babe in se je spodobilo, da jih ljubezni željni mladeniči opazijo. Deklice so na trenutek zastale, pogledale proti nerojencu in Orlando in razposajeno zašklepetale z zobmi. A takoj so morale steči naprej, ker so bežale pred fanti, ki bi jih, če bi jih ulovili celo noč stiskali in poljubljali in ščipali za kosti. Tega so se izogibale, ker so se med seksulanimi dejanji vzburile in ovlažile, vlažne pa bi jih potem, ko bi spet legle v mrzlo zemljo zeblo in bi se lahko prehladile, in potem jih mamice naslednjo noč ne bi pustile ven. Fantje so bili trije. Prvi je bil največji, a vseeno ni bil večji od nerojenca. Drugi je bil malo manjši kot prvi, a še vseeno manjši od nerojenca. Tretji pa je bil še tako majhen, da je lažje lezel po vseh štirih, kot pa tekel po nogah, na ritnih kosteh pa je imel plenico. Plenica je bila plastična in to iz neekološke plastike, tako da skozi vsa ta leta ni strohnela v zemlji. Nerojenec jim je nekaj zaškripal z zobmi in fantje, razen tamalega, ki še ni govoril so mu zaškripali nazaj. Pozabili so na deklice in prišli k nerojencu in kmalu so se vsi štirje zapletli v živahno škripanje. Te trije fantje niso bili stekleni, verjetno zato, ker so umrli, ko so se že rodili, ali pa tudi ne. Orlando njihovega pogovora ni razumel. Ugotovil je lahko le, da med ostalim teče škripanje tudi o njem. Orlando je vprašal nerojenca o čem se pogovarjajo, nerojenec pa mu je dejal, da o babah in o seksu. Orlando je bil presenečen. Tako majhni, pa se že menijo o seksu. Nerojenec mu je povedal, da je že res, da so majhni, ampak majhni so le zato, ker mrlič ko umre, ne raste več, da pa so fantje stari že krepko čez petnajst let in da so v puberteti in da po smrti tako in tako nimaš drugih opravkov kot tu in tam z družbo zapet kako mrliško pesem ali pa loviti in nategovati mrličke. Fantje so mu prikimali in se zasmeli. Res je. Orlando si je zamislil, da se gleda v ogledalu in opazil je, da so njegovi lasje že skoraj popolnoma sivi. Resnično so minila že leta in leta od Pepelkine smrti in smrti njunega in njegovih otrok. Čas hiti. Njegovo razmišljanje o minljivosti življenja je prekinil nerojenec, ko mu je dejal, da so fantje,

ki so se jima pridružili njegovi popolibratje. Orlando je to že vedel, preden mu je nerojenec povedal. Nerojenec je povedal bratom, da ta stric tukaj trdi, da je njihov oče. Aha, mi smo pa mislili da je svež mrlič, ko pa je še tako lepo ohranjen, so zaškripali fantje. Očeta da nimajo so dejali, ker so umrli kot otroci, ampak če pač želi, da je lahko tudi njihov oče in če že želi biti njihov oče, naj jim da denar za črve, ker oni da jih več nimajo, ker jim je že vse razen kosti strohnelo. Orlando ni pričakoval, da bi sredi noči na pokopališču rabil denar in ni vzel s sabo denarnice. Fantje so rekli da nič zato, da bo pač častil, ko bo umrl. Vredu, je rekel Orlando in da bo takoj, ko pride domov, dal v mrliško obleko denarnico, da se potem, ko bo umrl, ne bo znašel v tako nerodni situaciji kot sedaj, da otrokom niti posladka ne bo mogel privoščiti. V grobu je nekaj zacingljalo in otroci so vsi v en glas dejali

"Mati"

"Ljubi", je kakor iz steklenice, odgovorila Pepelka, ki se je neopazno premaknila v grobu

"Ljuba," je skozi solze izcedil Orlando.

"Oče," so zajokali otroci in noč se je začela počasi umikati za gore. Grob je bil še vedno razbeljen, Pepelka pa je začela počasi dvigati stekleno roko proti Orlando. Od premikanja se ji je odkrušila glava, začeli so ji pokati sklepi, a ljubezni v njeni nameri ne ustavi nobena nevarnost, bila pa je velika nevarnost, da Pepelka v želji, da se vsaj na trenutek dotakne svojega ljubega popolnoma razpade in se skrha. A narava je tista, ki varuje človeka pred pogubo, če izgubi razsodnost in ker se je že itak začelo daniti in bi se mrlič morali spraviti nazaj v grobove, je v grob začela pritekati voda, ki naj bi grob ohladila, da bi se lahko zopet zaprl. Voda je ugasnila žarenje groba, omehčala stene in ko je preplavljala Pepelko, je omehčala tudi njeno telo in ude, ki so bili tik pred tem, da se popolnoma zdrobijo. Voda je bila motna in Pepelka je počasi izginevala pred Orlandovimi očmi. Iz črne vode je molela le še Pepelkina steklena roka, ki se je stegovala proti Orlando, skozi vodo pa so še zmeraj žarele njene razbeljne steklene oči in njih ljubezni žar, a tudi ta je počasi ugašal in kakor je ljubezen ugašala, tako je tudi proti Orlando iztegnjena roka počasi

omahovala v vodo, ki je polnila grob. Oglasili so se prvi jutranji ptiči, ki so čez noč odpotovali v dežele kjer je večni dan. Orlando si je obrisal solzne oči in nos. Ob njemu ni bilo več otrok, ki so tako kot mati izginevali v črni vodi in ko je voda prišla do roba, se je tudi stekleni pokrov grobnice ohladil in se spremenil nazaj v marmornatega in nato je tudi voda izginila. Orlando je odšel do pipe in spil požirek vode, ki je splaknil grenak okus, ki mu je ostal v grlu. Dan je bil že povsem svetel, sonce je že bilo visoko na nebu in sestradan pes, ki je stekel mimo Orlanda, je v gobcu nesel prosojno kost. Grobar je začel kopati grob za včerajšnjega mrliča in je preklinjal, ker je bila zemlja polna črepinj. Orlando je odšel s pokopališča in se peš opravil proti domu.

Bil je potreben počitka. Do doma je bilo daleč, a Orlando ni imel občutka za oddaljenost, ni imel občutka za nič. Hodil je ob cesti in gledal v tla pred seboj in niti ni vedel, da hodi ob cesti. Ob njem je hodil človek, ki ga ni poznal, a Orlando je čutil, da bi ta človek bil lahko njegov prijatelj. Prav dobro sta se zastopila, čeprav nista spregovorila niti besede. Orlando ni bilo do pogovora in človek, ki je hodil ob njem, kakor da je to čutil in

niti ni poskusil ogovoriti Orlanda, tako povezanih misli sta bila. Prav zares bi bila škoda, da ne bi bila prijatelja. Orlando se je ustavil in želel si je nasloniti na nekaj, kar bi stalo za njim, a za njim ni bilo ničesar in tako je le stal in gledal po cesti gor in dol. Tudi človek ob njem se je ustavil in tudi on se ni imel na kaj nasloniti in je gledal po cesti gor in dol. Kako podobna so njuna dejanja. Orlando in človek ob njem sta se dvakrat srečala s pogledi in obakrat sta se drug drugemu nasmehnila in njuna pogleda sta se zopet razšla. Človeku ob Orlando je bilo v tem položaju malo nerodno, Orlando pa ob prijatelju ni bilo nikoli nerodno. Premišljeval je, ali naj zapusti prijatelja in si odpočije na klopci, ki je bila na drugi strani ceste. Človek, ki je stal ob Orlando pa je sklenil, da bo stopil čez cesto, malo posedel na klopci in prebral ali pa samo

prelistal prvi jutranji časopis, ki ga je kupil, a še do sedaj ni našel primernega kraja v mestu, kjer bi ga lahko v miru prelistal. Istočasno sta stopila čez cesto in sedla na klopco. Ko sta sedla, sta se pogledala in se nasmehnila drug drugemu in prikimala z glavo in Orlando je dal levo nogo čez desno. Človek ob Orlando je razgrnil časopis in začel brati in gledati slike v njem. Orlando je bilo žal, da tudi on ni kupil časopisa a je mislil, da je dovolj če bo prijatelj prebral kaj je novega po svetu in domovini in se bosta potem o tem pogovorila. Orlando pa bo ta čas dokler bo prijatelj bral, gledal po cesti in če se bo zgodilo kaj zanimivega, bo na to opozoril prijatelja, ki se je že globoko zatopil v branje. In dolgo časa se ni zgodilo nič zanimivega, zato je Orlando vstal in odšel naprej, proti domu.

Ker je bil doma daleč od pokopališča, je hodil dolgo. Med potjo je naletel na tri prometne nesreče, pet umorov, sedem oboroženih ropov in enajst posilstev. Pri vsaki stvari se je malo zadržal, da je videl kako se bo iztekla in tako je prišel domov šele pozno ponoči. Bil je tako izčrpan, da je kar brez večerje in televizije odšel spat.

Spal je malo, a zato slabo in zjutraj se je zbudil. Ležal je še nekaj časa z odprtimi očmi, odprtim nosom in napol odprtimi usti in marsikdo, ki ga ne bi poznal budnega, bi dejal da je mrtev. In marsikdo, ki ne loči krsto od postelje, bi dejal da leži na postelji, v resnici pa je ležal na tleh, oziroma na kavču, ki je stal na tleh. Bil je ves mrzel in trd. Povrh vsega, kar ga je doletelo zadnje dni, je bil to tudi že tretji dan kar ni pil mleka. Okno v sobi je bilo odprto in skozenj je vsako jutro prihajal poštar in mu dejal da zanj nima nobene pošte. Poštar je hodil med službo v poštarški uniformi in čez ramo mu je visela torba polna pisem. Vsakič, ko je prišel k Orlando je bil nesrečen, ker on je najbolje vedel, kako nesrečni so ljudje, ki nikoli ne dobijo pošte. Rad je ljudem pripovedoval zgodbo o nekem takem nesrečniku. "Bil je nekoč neki človek", se je začela ta zgodba, "ki ni nikoli dobil pošte", se je končala. In poštarju je za vsako, ko je pripovedoval to zgodbo pritekla solza iz očesa in ljudje, ki so ga poslušali, so mu dali za špricer in potem se je poštar tako razgovoril, da jim je cele dneve pripovedoval zgodbe o ljudeh, ki niso nikoli dobili pošte, teh pa ni malo. Tudi Orlando je bil med njimi. On je bil zaradi tega nesrečen le zato, ker je že od malih nog zbiral znamke in to le tiste iz pisem, ki so prišla na njegov naslov. Imel je že dva povsem prazna albuma in kmalu bo moral kupiti tudi tretjega, če bo šlo tako naprej.

Orlando danes ni razmišljal o tem. Odšel je na stranišče. Sedel je na školjko in medtem, ko je razmišljal o svojem dosedanem življenju in ljubljenih ženskah, se je posral. Ko je opravil na stranišču, je šel v kopalnico. Ni se umil, ni se obrisal in tudi zob si ni opral. Nato je stopil v kuhinjo. Porezal si je nohte, očistil čevlje in se oblekel in stopil k oknu. Pogledal je v nebo. Bilo je modro in jasno. Končno en dan, da ne dežuje, si je dejal Orlando in postal je prav dobre volje. Odpravil se je iz hiše.

Ko je stopil pred hišo, je imel v trenutku mokre čevlje in hlače in voda se mu je začela cediti proti rokam in vratu. Pogledal je v tla in videl, da se je iz tal vlila močna ploha. Prvič v življenju je videl dež, ki se dviga iz tal. Vrnil se je v hišo in slekel mokro obleko. Spomnil se je, da ležijo te kraji v takem podnebnem območju, v katerem prav rado vsakih par sto let dežuje iz tal. Dež mu je bil že od nekdaj zoprni, po drugi strani pa se ga je celo veselil, ker izpere iz tal vso umazanijo, ki se na tleh nakopiči in tla so potem nekaj časa tako čista in jasna, da se vidi tudi po več kilometrov v globino. V omari, v kateri so bile spravljene stvari za nevskadanjo uporabo, je poiskal dežnik za dež iz tal. Bil je zelo podoben dežniku za dež iz neba, le da je bil narobe obrnjen in je imel namesto ročaja dve luknji v kateri se vtakneta nogi, nato pa se povleče do pasu, tako da je na koncu vse skupaj videti kot narobe obrnjena oblekca za balet. Orlando si je dežnik oblekel na gole noge, da se ni imelo kaj zmočiti in je tako opremljen šel nazaj na ulico. Sedaj, ko je imel dežnik, je lahko sproščeno užival v lepem, iz tal deževnem dnevu. Iz zemlje so kot za stavo frčale proti nebu dežne kaplje in čez nekaj časa je nad mestom zacvetelo na milijone različnih rož in trav, ki se v sušnih obdobjih sploh ne opazijo in zato je nebo videti kot brezmejna in prazna puščava. Pod glavno ulico se je razvila mavrica, ker je na drugi strani zemlje sijalo sonce. Dež iz tal je lokalno zelo omejen pojav. Ptice, ki so navajene leteti v nasprotni smeri kot pada dež, so se spuščale proti tlem in se ob tleh raztreščile, a je dež sproti izpiral perje, zmečkano meso in kri, tako da je lahko Orlando kljub vsemu hodil po čistih ulicah. Na cesti je bilo veliko ljudi, ki so uživali v tem nevsakdanjem prizoru. Vsi so se, skupaj z Orlandom, smejali kot neumni, ker so bili boski in so jih deževne kaplje, ki so se dvigale iz tal, žgečkale po podplatih. Tu in tam je kapnila z roba dežnika Orlando kapljica v nos in ga malo zadušila, a se je Orlando tega kmalu navadil. Deževalo je zelo dolgo in nepretrgoma in napadalo je ogromno milimetrov dvignin po kvadratnem metru neba. Nebo kmalu ni bilo več

I
zmožno vsrkati vsega dežja, ki se je dvignil nanj in počasi se je na površju neba začela nabirati voda, ki se je začela grozeče spuščati proti tlem. In čez en dan in eno noč so že morali ljudje hoditi sklonjeni po cesti, da niso bredli z glavo po spuščeni vodi. Tisti, ki so doma imeli čolne, so jih dvignili v vodo, vendar si z njimi niso mogli kaj prida pomagati, ker se je bilo nemogoče dlje časa držati v čolnu z glavami obrnjenimi navzdol, ker pač na vsako živo bitje na zemlji deluje sila teže in vleče živo telo proti zemlji, pa čeprav dežuje iz tal. Grozile so velike poplave in višja nadstropja nebotičnikov so bila že globoko pod vodo. Ribiči, tudi drugače zelo iznajdljivi ljudje, so se hitro znašli. Začeli so metati trnke v nebo, a na njihovo presenečenje so se na trnke ulovile ptice in metulji in podoben mrčes, kar sploh ni nenaravno, saj na nebu živijo ptiči in podobne živali, ne pa ribe in raki. Potapljači so plezali na daljnovode in lezli v globoko vodo, kajti ne ponuja se pogosto možnost, potapljati se po nebu. Zelo pa je pomagal dež ljudem, ki so srali na prostem, ker jim je po sranju takoj opral rit. Malce nerodno je bilo le to, da se je voda spustila že zelo nizko in jim je vodni tok ponavadi naplavil sveže izsran drek za vrat. Deževati je prenehalo proti večeru nekega dne. Kmalu so se pod vodnim površjem prikazale zvezde in luna, ki so veselo poplesavali ob valovanju vode. Do večera so že tudi planinci pripravili ekspedicijo, s katero bi se s podmornico dvignili na najvišji vrh nad mestom, a so se odločili da bodo raje počakali do jutra, ker je ponoči voda preveč črna in bi se lahko zgubili. V vodi na nebu so se kmalu naselile ribe in se hitro vživele v novem okolju, ki je drugače carstvo ptičev. Ptiči in ribe so se hitro ujeli in kmalu so se začeli medsebojno pariti. Rezultat parjenja so bile ribe pevke, pokrite s perjem, ki ni prav nič motilo škrig in plavuti. Ribe pevke so skupaj s pticami pevkami posedale v vejah dreves in s svojim radoživim petjem pozdravljale vsak nov dan. Vsako jesen pa so skupaj s pticami odplavale v južne kraje, a ponavadi se potem spomladi ne vrnejo več, ker se čez zimo voda z neba povleče in se nimajo več kam vrniti. Zato jih tudi ne opazimo prav pogosto. Orlando in ostali prebivalci so te spremembe opazovali z izrednim zanimanjem, čeprav jim je ta nenavadna sprememba povzročala veliko preglavic. Orlando je vse skupaj kmalu utrudilo, ker si še ni povsem opomogel od neprespanih dni in noči, ki jih je preživel na pokopališču. Zato je kmalu odšel domov in v hiši je bilo vse tako, kot da se ni dogajalo nič nenavadnega. Orlando je dojel, da si bo težko privoščil pravi počitek, če bo ostal doma v mestu, kajti tu so se iz dneva v dan dogajale reči, ki so človeka bolj utrujale

! kot sproščale. Vedel je da mora, če se želi umakniti vsakdanjim skrbem in težavam, odditi iz mesta. V roke je vzel prospekte raznih turističnih agencij in jih začel listati.

Prospekti, okrašeni s slikami sončnih in divjih pokrajin in lepih žensk so ponujali marsikaj. Mnoge slike in prizori so bili že na prvi pogled daleč od resničnosti, a so bili vseeno vabljivi. Orlando je dolgo listal prospekte in se navduševal nekaj časa za morje, spet pozneje za planine, pa že naslednji trenutek za naslade, ki jih ponujajo velemesta, potem spet za mir nedotaknjene divjine. Končno se je odločil za kraj, kamor se pride hitro in je dovolj daleč, da se potuje z letalom in z avtobusom. Peš ne bi šel nikamor, pa tudi vlaki mu niso bili pri srcu, kajti nanje je imel slabe spomine, še posebej na potovanja z njimi. Vlaki so ponavadi dolgi in počasni. Na sliki, ki ga je najbolj pritegnila, posneti zelo od daleč iz zraka, se ni razločilo ničesar. Tako bo kraj, kamor bo odšel zanj popolno presenečenje in Orlando je ljubil presenečenja. A vse ostalo je Orlando ustrezalo. Tudi cena izleta ni bila pretirana, tako da bo Orlando ostalo še nekaj denarja za romantične večerje, sladoled in kurbe. Kraj je bil tako daleč, da se nikoli ni vedel točen datum odhoda, ker nihče ni vedel, kdaj se bo vrnilo letalo s prejšnjega izleta. Tudi to je Orlando ustrezalo, ker čeprav je hotel odpotovati čimprej, mu ravno danes ni preveč ustrezalo. Poklical je telefonsko številko iz prospekta. Na pošti so mu povedali, da kraj ki ga kliče nima telefonske napeljave, da pa telefonska številka obstaja in da je v prospektu napisana zato, da mu lahko, ko jo pokliče povedo, da kraj nima telefona in da mora, če se želi prijaviti na izlet, prijavo napisati v pismu in ga poslati na določen naslov. Uslužbenka na pošti, ki pa honorarno dela v turistični agenciji, katere telefonsko številko je Orlando našel v prospektu, ga je še vprašala, koliko je star, ker da je otok izredno majhen in gosto naseljen in da gredo nanj lahko le polnoletne osebe, ki imajo dovolj denarja, da same plačajo izlet in da morajo biti osebe samske in moški, čeprav je ona ženska, ampak ona tako in tako ne gre nikoli zraven. Orlando je povedal, da vsi ti pogoji zanj niso problematični, pa tudi če jim ne bi ustrezal, bi se verjetno zlagal, da jim. Vprašal je le, če je dovolj da pošlje le pismo, ali mora poslati zraven še osebno izkaznico in prstni odtis. Uslužbenka mu je dejala, da ni nujno, da pa je sigurno bolje, če te reči pošlje, še veliko bolje pa je, če namesto odtisa pošlje kar prst. Orlando ji je dejal, da bi zelo rad, ampak ker potuje na izlete vsako leto, mu je že zmanjkalo prstov, novi so mu pa šele pognali, tako da še niso zrasli do odtisov

in da si z njimi ne bi nič pomagali. No to je res, je dejala uslužbenka in dejala, da se mu pa potem ni treba matirati s temi formalnostmi, da gre lahko na izlet kar brez prijave in brez plačila, da lahko kar pride na mesto odhoda, da pa naj bo točen, ker čas odhoda še ni znan. Orlando ji je dejal, da ga na to ni treba opozarjat, ker ve kako težko je organizirati in izpeljati tako zahteven izlet in da on nikoli ne zamuja. Dejal ji je še, da bo kar takoj pripravil prtljago in odšel na mesto odhoda. Uslužbenka se je strinjala da bo to najbolje, se mu zahvalila za klic, odložila slušalko in spila kozarec mrzlega mleka pripravljenega po francosko, ker uslužbenci v turističnih agencijah so znani poznavalci posebnih specialitet. Orlando ni spil ničesar. Poiskal je potovalko, spravil v njo perilo, obleke, čevlje, kalodont, zobno krtačo in še cel kup drugih malenkosti, se obul in odšel na izlet. Zunaj je bil lep sončen dan in Orlando je dobrega razpoloženja odšel od doma. Hodil je po mestu in iskal kraj odhoda. Edino kar je o njem vedel, je bil glas uslužbenke na telefonu.

Iskal je kraj, kjer bi bilo zbranih veliko ljudi s potovalkami. Bil je čas dopustov in ljudje opremljeni za potovanje, so se zbirali na vsakem vogalu. Po cesti so hodile lepe mlade deklice v kratkih krilcih in z velikimi joški in v rokah držale transparente na katerih je pisalo, na kateri izlet vabijo. Orlando so bile zelo všeč in večkrat mu je bilo žal, da se ni prijavil na izlete na katere so vabile. A zdaj kar je, je, odločil se je in ko se je Orlando enkrat odločil, potem ni nikoli spreminjal odločitev. Po drugi strani pa si je mislil, da se je odločil prav, ker verjetno agencije ne nudijo na teh izletih veliko, da morajo goste vabiti na tako primitiven način, z dobrimi babami. Ampak bilo jih je res dobrih. Na dopust greš zato, da si odpočiješ, ne pa zato, da švicaš in se razburjaš ob pogledu na taka dekleta, si je mislil Orlando. Popolnoma prav je izbral. Orlando se je le s težavo prebijal skozi gruče dopustnikov in hodil je zelo dolgo. Ko je že zmanjkalo dopustnikov in lepih deklet, je bil na ulici sam. In ko ni več daleč naokrog videl nikogar, je vedel, da je prišel na zbirno mesto. Končno je lahko odložil težko potovalko in čoln in kolo in smuči in uteži, ki jih je uporabljal za vsakodnevno razgibavanje in sedel v travo ob cesti. Bližala se je noč. Noč je najboljši čas za potovanje, ker čez dan je poleti neznosno vroče. Orlando je vzel iz potovalke sendvič in sok v vrečki in začel malcat. Mimo njega so začeli voziti avtobusi napolnjeni z dopustniki. Ti so mu veselo mahali skozi okna, on pa jim je mahal nazaj s polnimi usti in rokami. Jaz se ne bom drenjal v avtobusu, ampak bom užival v

letalu, si je mislil Orlando. Kmalu nato je prispelo njegovo letalo. Pristalo je ob cesti, nedaleč od njega in cariniki in policaji so takoj pripeljali zapornice in ograje, ker je letalo prispelo iz tujine. Potniki, ki so se vračali iz izleta so izstopili, opravili vse preglede in odšli domov. Orlando se je odpravil v letalo, a mu je stjuardesa dejala, da ne more še noter, ker bodo sedaj letalo razstavili in preverili in očistili vse dele, izpraznili stranišča in zamenjali pilota, in šele potem bodo lahko vstopali potniki in sicer tisti z vozovnicami spredaj, brez vozovnic pa spodaj. Orlando ni imel vozovnice, zato je imel do odhoda letala še dovolj časa. Vprašal je pilota, kdaj je odhod. Pilot mu je odgovoril, da glede na to, da je Orlando edini potnik, ki se je prijavil na izlet, ni problema, da ga bodo počakali in odšli takrat ko pride, ker s praznim letalom se jim ne splača vozit. Orlando je dejal, da bo počakal kar pri letalu. Letala pa kmalu ni bilo več, ker so ga mehaniki razšravfali in vsak je odnesel svoj del domov na kontrolo in čiščenje. Ostal je le pilot, ki je gledal zemljevid in študiral pot po kateri bo letel, stjuardesa pa se je učila angleščino in natakanje kave v zraku. Zato je splezala na bližnje drevo in se obesila na vejo. Ko se ji je zanka do konca zadrnila okoli vratu, se je začela vsa tresti, a kava, v skodelici na pladnju, ki ga je držala v rokah, se ni razlila. Tako izvežbana stjuardesa je bila to. Ker ni bilo več prometa, so tudi cariniki in policaji pospravili zapornice in odšli iskat drugo letalo, ki se je že verjetno spustilo nekje na drugem koncu mesta. Orlando je ostal sam. In ker je noč bila topla, se je vlegel kar na travo ob cesti in zaspal.

Zjutraj je šlo vse kot po maslu. Že pred šesto uro so se z vseh koncev zbrali mehaniki in sestavili letalo. Pilot je na pamet in z zaprtimi očmi opisoval pot po kateri bo potoval. Stjuardesa, ki je visela na drevesu je bila že čisto modra in trda, a še vedno se ni iz skodelice prelila niti kapljica kave, Orlando pa se je v odprti naravi izvrstno naspal. Pilot je splezal na drevo in snel stjuardeso. Ker ni kazala znakov življenja ji je dal umetno dihanje usta na usta. Glede na to, da je na štriku previsela vso noč, tudi to ni pomagalo. Zato si je pilot odpel hlače in jo napumpal malo tudi od spodaj. Po pol ure natepavanja so se ji pljuča končno razmaknila in začela je dihati. Stopila je v letalo, v kuhinjo in pogrela kavo in postregla Orlando, ki je bil edini potnik, čeprav še vedno ni bil potnik, ker še ni vstopil v letalo, a stjuardese so vedno prijazne. Pilot je odprl prtijažnik in Orlando je spravil vanj svojo prtijago, trde stvari spodaj, mehke pa na njih. Nato so izpod vrat letala spustili stopnice in Orlando je

vstopil v letalo. Stjuardesa, ki ga je čakala na vhodu, da bi mu pregledala vozovnico, je čakala zaman, ker vozovnice ni imel. Vstopil je in sedel v prvo vrsto, takoj za pilotom. Za njim je prišel tudi pilot in že so mislili odleteti, ko je pridrvel avtobus poln potnikov. Letalo je že imelo prižgane motorje in potniki bi morali hitro vstopiti, da se motorji ne bi pregreli, a ker so med njimi bili tudi tujci, so morali počakati policaje in carinike. Ti so prišli popoldne in na hitro pregledali potnike, jim pobrali bombe, puške in pištole, da ne bi delali sranja v letalu, cepili domače živali, pregledali ženskam ritne in ostale luknje, nato pa vso družčino spustili v letalo in jim zaželeli srečno pot. Ko so vsi potniki bili končno v letalu, je letalo poletelo in Orlando je imel občutek, da se je izlet končno začel. Letalo je letelo visoko, hitro in v obratni smeri od urinega kazalca. Potnike je bilo strah in pili so kavo in viski in sok. Stjuardesa, ki ni imela sedeža je ves čas hodila po letalu gor in dol in bruhala in stregla hrano in pijačo. Potniki niso jedli veliko, da ne bi tudi oni bruhalo, pili pa tudi ne, ker na letalu ni bilo stranišča, pilot pa jim je dovolil scat skozi vrata samo tam, kjer pod letalom ni bilo naseljenega kraja. Nihče razen pilota ni vedel kam gredo, in tako tudi nihče ni vedel koliko časa bodo leteli. Ker je bila noč, se je zdelo kot da letalo stoji na mestu, ko pa se je mimo pripeljalo drugo letalo, se je zdelo kot da vozi nazaj. Vsega je enkrat konec in tudi ta polet se je čez čas končal. Letalo se je varno spustilo na tla. Nihče izmed potnikov ni začutil, kdaj so se kolesa dotaknila tal, ker so odpadla že v zraku. Na tleh so jih pričakali policaji in cariniki, ki so potovali s službenim letalom, ki je veliko hitrejše od potniškega in zato ni čudno, da so jih prehiteli. Sledilo je zopet vse tisto kar sledi in potniki so lahko vzeli vsak svojo prtljago in odšli z letališča. Na izhodu iz letališča jih je čakala vodička in jih spravila na avtobus, ki jih je odpeljal do hotela. Vodička je bila mlada, lepa, slepa in gluhonema. Orlando je bilo to všeč, ker ponavadi vodiči s svojim sitnarjenjem pokvarijo vsak izlet. Pred hotelom so izstopili, pustili na recepciji dokumente, dobili ključe od sobe in se razšli. Orlando je dobil sobo v nadstropju, zato je odšel z dvigalom. Soba je bila majhna in brez oken, bila pa je obrnjena proti morju. Orlando je bil zadovoljen. Skopal se je, pospravil prtljago, se preoblekel in odšel ven, da bi ugotovil kam so prišli.

Mesto je bilo zelo staro, kar se je videlo po edini hiši, se pravi hotelu v katerem so bili nastanjeni. Ulice so bile ozke in globoke in ni jim bilo videti konca. Ljudje so bili takšni kot povsod drugje, le da so bili nekoliko mlajši in oblečeni. Niso se

pogovarjali, zato tudi po jeziku ni mogel sklepati kje je. Šel je naprej po ulici in kmalu prišel do konca. Na koncu se je ulica razcepila na tisoče manjših. Na začetku vsake ulice je bila tabla z imenom ulice, a žal na tablah ni pisalo ničesar. Orlando se je odločil in odšel po srednji ulici. Ni hodil dolgo, ko je prišel do obale in do morja. Morje je bilo modro in ni se mu videlo konca. Orlando se je spomnil, da je na sliki, ki jo je gledal na prospektu bilo morje in sredi morja otoček in z obale na otoček lesen mostiček. Morje je našel, otočka in mostička pa ne, zato je sklepal, da se nahaja v kraju, ki je bil na prospektu ni pa še bil na pravem koncu. Zato se je odpravil ob morju iskat mostiček in otoček. S seboj je imel fotoaparatus. Naredil je veliko posnetkov morja, da bi, če bi se slučajno po poti izgubil, s pomočjo posnetkov znal najti pot nazaj. Ker je bil na počitnicah, mu je čas mineval hitro. Hodil je dolgo. Med potjo je srečeval veliko turistov, ki so hodili ob morju in verjetno tako kot on iskali otoček in mostiček, ki je bil najznamenitejša znamenitost tega kraja. Prišel je večer, on pa je še vedno hodil ob morju. Zvečer je na morje začela delovati oseka. Voda se je umikala od obale in tam, kjer je še prejšnji hip bilo morsko dno, je bila sedaj obala. In na izsušenem delu so se prikazale ulice, ki so vse peljale proti eni točki. Orlando se je odpravil po eni izmed njih in hodil za morjem, ki se je odmikalo pred njim. Bolj ko se je mračilo, bližje je bil Orlando skupni točki, v kateri so se končale morske ulice. In kmalu je bil že tako daleč, da si je lahko zamislil tisto točko, kjer se ulice končajo, ki pa je bila še vedno pod morjem. Na tistem mestu je bilo morje veliko bolj svetlo kot drugod, pa čeprav je bila že skoraj noč. Morje se je vse hitreje umikalo in čez čas, so se iz morja prikazali dimniki in nato strehe in hiše in kmalu je stal na kraju, kjer se končajo morske ulice otoček in mesto na njem, razsvetljeno s tisoči raznobarnih luči in reklamnih napisov. Da, si je mislil Orlando, to je tisto mesto s prospekta. Zdaj mu je postalo jasno, zakaj mesta, kamor je šel na izlet, ni na nobenem zemljevidu in zakaj mu na agenciji niso vedeli povedati kam gredo. Bil je pred potopljenim mestom, ki se je prikazalo samo ob nočni oseki, ker pa zemljemerci rišejo zemljevide in iščejo mesta samo čez dan, med delovnim časom, je razumljivo, da mesta niso mogli vrisati v svojih zemljevidih. Oseka se je ustavila, ko je morje prišlo do začetka lesenega mostička, ki je peljal na otok in kjer so se končale morske ulice. Ko se je oseka ustavila, se je v mestu iz vseh hiš zaslila glasna plesna glasba in vpitje in smejanje ljudi. Pred mostičkom je bila ogromna

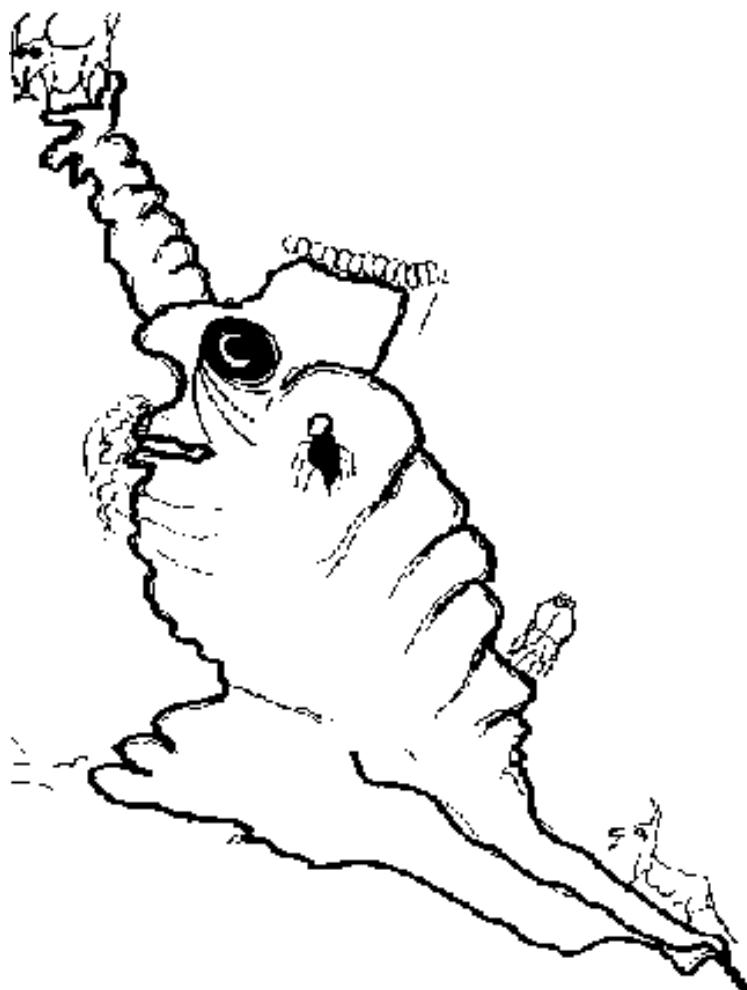
tabla na kateri je v vseh svetovnih jezikih pisalo "Mladini izpod osemnajst let vstop prepovedan".

Orlando je bil iznad osemnajst let, pa tudi mladina ni bil, zato je stopil na mostiček in po njem na otoček. Začetek otočka je bil tudi začetek mesta. Mesto je bilo obdano z obzidjem, obzidje pa je bilo zgrajeno natančno do roba morja. Orlando je bil prvi, ki je našel pot na otoček, zato je po mestnih ulicah hodil sam. Kmalu je spoznal, zakaj je mladi mladini vstop na otok prepovedan. Mesto je bilo preplavljeno s seksom in razen seksa v mestu ni bilo ničesar. Vsaka hiša je bila kupleraj, ali pa vsaj gostilna z erotičnim programom. Tu in tam je bilo med lokali kino s pornografskimi filmi in tudi na televizijskem in radijskem sporedu je bila izključno pornografija. Časopisi, ki so jih prodajali poulični prodajalci, so bili brez besedila, na vseh straneh so bile samo slike golih žensk in golih moških in golih živali in ostale opreme, ki je namenjena seksulanim opravilom. Vse slike so bile barvne in slikane vglavnem od zelo blizu in zelo velike, tako da je lahko človek na njih videl marsikaj, kar je možno videti le na slikah. Na ulicah skoraj da ni bilo ljudi, razen zaposlenih, se pravi prostitutk vseh spolov, starosti in nagnenj. Orlando je opazoval okrog sebe zelo zavzeto, ker česa takšnega še ni videl. Ljudje in ženske na cestah niso govorili ničesar. Samo nastavljali so se in z očmi, obrazom in gibi celega telesa vabili turiste, naj si jih privoščijo. Orlando se na vabljenje ni odzival. Sklenil je, da bo poiskal in si ogledal največjo znamenitost mesta, klečečo kurbo na kamnitem podstavku z uro in raznobarnim vodometom, postavljenem na glavnem mestnem trgu, ki je že stoletja vabila trume obiskovalcev iz vseh koncev sveta.

Odšel je proti glavnemu trgu in med potjo pojedel hot dog in spil malo pivo brez pene, ki so ga točili iz pipe v obliki moškega penisa. Vsi točilni avtomati v mestu so imeli takšne pipe. Točilni aparati niso imeli motorja. Pivo je natakarka natočila tako, da je z roko drgnila po pipi naprej in nazaj. Bolj izurjene natakarice so natakale po dva kozarca naenkrat, tako da so drgnile z obema rokama hkrati, kozarce pa so si postavile na prsi. Pri tem so morale rahlo počepniti, tako da so se jim razmaknile ritnice in rahlo odprla ritna odprtina in so v njej lahko sproti grele hrenovke za hot dog. Pivo je bilo bele barve in izredno gosto in je bilo bolj slano kot grenko. Hot dog je bil vtaknjen v mehko toplo in sluzasto žemljico, ki je bila podobna žemlji. V žemljo

niso dajali ne senfa ne ajvarja, ker je zemlja sama izločala lastni zos. Tudi to so bile med ostalim drobne, a opazne malenkosti, ki so mesto ločile od ostalih turističnih centrov. Med tem, ko je pojedel hot dog in spil pivo, je že prišel na glavni trg. Trg je bil izredno prostoren in dobro tlakovan s starim kamnom, okoli trga pa ni bilo nobene hiše. Ker je bilo še zgodaj, ni bilo na trgu nikogar. Sredi trga je stal približno pol metra visok okrogel kamnit podstavek izdelan iz žlahtnega kamna, prelivajoče se barve, z vklesano zgodovino mesta in kurbe v neznanem jeziku in z mnogimi reliefi. Sredi podstavka je bila sončna ura, ki je delovala le ob sončnem vremenu, zvečer, ko je sonce zašlo, pa se je ustavila in potem zjutraj krenila iz istega mesta naprej. Zato je čas na otoku občutno zaostajal za časom na kopnu. Podstavek je stal sredi izklesanega bazena, v bazenu pa so bile šobe iz raznobarnih kamnov, ki so takrat, ko so skozi njih spustili vodo, ustvarjale mogočen vodomet. Takrat, ko je ob njem stal Orlando, voda ni bila spuščena in bazen je bil suh, tako da je Orlando lahko stopil vanj in si ogledal znamenitost s še manjše razdalje. Vse naštetu, pa še vedno ni bila znamenitost, bila je le dekoracija, ki naj bi še bolj poudarila resnično znamenitost mesta, prakurbo, edino še ohranjeno in živo prakurbo na svetu. Že tisočletja je klečala na tem podstavku na glavnem trgu sredi mesta. Pravzaprav je bilo tako, da je bila najprej prakurba, ki je tu klečala in šele potem so pod njo zgradili podstavek, okrog podstavka bazenček in okrog bazenčka trg in celotno mesto. Sedaj je pač prakurba klečala na podstavku. In ker je klečala na odprtem in ker je bila že zelo stara, so jo vso, razen glave oblekli v zaščitno ovojnico, ki je bila kot nekakšna spalna vreča, da bi jo zaščitili pred škodljivimi vplivi sonca, dežja in snega, predvsem pa morske vode, ki je vsako jutro zalila celotno mesto in se potem zvečer ob oseki zopet znižala.

Orlando si je praprostitutko sredi trga ogledal najprej od spredaj. In videl je Orlando, da od spredaj ne zgloda tako slabo, kot bi lahko glede na svoja leta, čeprav so petdeseta leta za prostitutko druga mladost, je pomislil Orlando. Spomnil pa se je tudi, da z ženskami, v njihovi prvi in rani mladosti ni imel preveč sreče. Do sedaj so mu vse, ki jih je imel, če že ne pobegnile, pa vsaj umrle in s te plati je bil kar vesel, da je bila ženska, se pravi prostitutka, zrelejših let. Ko jo je gledal s strani, ni mogel

na njej kaj prida opaziti, ker v položaju v kakršnem je bila in v ogrinjalu, v katerega je bila ovita, se s strani ni dala opaziti nobena podrobnost njenega uvelega telesa. Ogrinjalo pa je bilo že precej odrgnjeno, barva obledela in po vsem površju so bili madeži od zasušene moške sperme. Tudi z nasprotne bočne strani se ne bi videlo veliko več, čeprav se s te strani na kateri je stal Orlando ni mogla videti. V opisanem položaju je bila prostitutka zmožna opravljati delo, kateremu je bila veščica, le in samo

z zadnjega konca, zato si jo je Orlando sklenil ogledati tudi z zadnje strani, čeprav ponavadi pri prostitutkah ni možno gledati na vse podrobnosti, posebej še, če so starejše in obrabljene. Orlando je bilo malo nerodno, ker si je žensko tako ogledoval, a druge izbire ni imel, ker je bil pač takšen, da je bil rad dobro seznanjen z rečmi, s katerimi je imel opravka. Ker je hotel, da bi bilo tisto, kar bi odzadaj zagledal zanj presenečenje, je zamižal in da bi bilo presenečenje še večje, je tudi ustavil dihanje, stopil za prostitutko in odprl oči in globoko vdihnil hkrati. Prostitutka je zaslutila, da se ji obeta priložnost za lahek zaslužek. Znano je, da prostitutke svoj denar zaslužijo na lahek način, zato jim nekateri pravijo tudi lahkoživke. Praprostitutka se je torej začela pozibavati v bokih levo in desno, v kolenih pa naprej in nazaj in to je Orlando zelo vzburilo, a se je le toliko zadržal, da si je dobro ogledal, kaj bi imel pred seboj, če bi odmisllil poželjivost. Na vrhnjem delu zadnjega dela je imelo ogrinjalo za ped ali dve dolg razporek, ki je bil razprt, tako da je bila odkrita rit in vhod v spolno odprtino. Prostitutki se je poznalo, da je vse svoje življenje od spolne zrelosti naprej, preživela sredi trga v položaju v kakršnem jo je zalotil Orlando. Kosti, ki se končajo in tiste, ki se začnejo v ritnicah, so močno izstopale skozi tanko, napeto in prozorno rožnato kožo riti. Sila teže je opravila svoje in skozi dolga leta prostitutkinega življenja in dela, se ji je ritno meso zmuznilo s kosti in bi ji zdrselo verjetno povsem do tal, če ga ne bi zadržala koža, ki je visela na omenjenih kosteh. Med rahlo razprtimi nogami se je videlo, da je tudi meso na trebuhu in tudi prsi, zlezlo z naravnega rastišča navzdol in se obesilo na koži. Prostitutka je imela res močno kožo, čeprav je bila že v letih. Tudi spolovilo se ji je pobesilo in raztegnilo na kakih sedemnajst prstov v dolžino. Ta del telesa je bil skozi vsa ta leta tudi najbolj obremenjen del prostitutke, kar se je poznalo, saj koža in vezi niso mogle obdržati votle mišice, v katero se je vtikal vsak kurac, ki je šel mimo in jo neprenehoma raztegoval ven in noter. Tako je bila koža okoli nožnice zelo razcefrana in nožnica je bila le tu in tam pritjena s kožnimi nitkami na trup in na povešeno in razmrcvarjeno odprtino v zunanjem telesu. Skozi luknje v raztrgani koži so se cedile goste sline in podobni izcedki, kar je kazalo na to, da ni bila raztrgana le koža okrog nožnice, ampak tudi imenovana mišica sama, in nekje v notranjosti je skozi luknje spuščala sokove naslade, ki bi se v običajnih razmerah morali pretakati po njej. Leva usnica (sramna velika) se je držala nožnice, desna pa se je držala kože bedra, ki je odstopilo od kosti in tudi to je bila ena izmed posebnosti praprostitutke glede na današnje. Orlando je prvi hip pomislil, da bo zelo

težko zadeti luknjo, ker se je prostitutka venomer gugala in on je lahko sledil guganju njene riti in telesa, ni pa temu sledila odcepljena nožnica, ki je dejansko visela na nekaj drobnih kitah med nogami pred trebušno votlino. Potem se je spomnil, da če bo že plačal, lahko za svoj denar zahteva od prostitutke da se ustavi, čeprav se mu je pa po drugi strani zdelo, da ima tudi guganje svoj čar. Pa še nekaj je Orlando takoj opazil. Če bo hotel občevati s prostitutko, bo moral pokleniti za njo in potem si bo umazal kolena, ker se je na tleh pod prostitutkinim splovilom naredila kar velika luža slin in izcedkov, ki so se nacedili iz nožnice in iz lukenj med njo in bedri. Zato je pograbil enega izmed otrok, ki so se igrali v bazenu ob podstavku, mu slekel palerino in jo položil na nakopičeni izcedek. Sedaj je bil pripravljen in vprašal je prostitutko za ceno usluge. Prostitutka je obrnila obraz proti njemu, ga izzivalno pogledala, se nasmehnila in izplazila proti njemu mesnat in dolg temnovijoličast jezik. Orlando se je pravi trenutek izmaknil jeziku, prostitutka pa ga je vprašala če kadi. Orlando je odgovoril da ne, čeprav je že večkrat poskusil, a nikoli mu ni uspelo prižgati cigarete tako, da se ne bi kadilo, dima pa ne prenese. Prostitutka je bila očitno zadovoljna z odgovorom, zato mu je postavila naslednje vprašanje. Orlando ji je odgovoril, da ne pije, da popije le včasih ko je dobra družba, ampak tudi takrat le toliko da je dobre volje in da si lažje zapoje, nikoli pa se ne napije toliko, da bi potem pretepal ženo in otroke, ali da bi celo ubil ženo, ker mu vedno prej sama umre. Prepričan pa je, da je alkohol veliko zlo in da bi vsak teden moral biti teden boja proti alkoholu, da pa to verjetno ne bi bilo sprejemljivo, ker bi se porabilo preveč denarja za plakate in za obvestila na radiju in televiziji. Naslednje vprašanje je bilo, če ima morda kakšno telesno hibo. Orlando ji je dejal, da če bi jo imel, potem verjetno ne bi bil tukaj, in se pri tem nagajivo nasmehnil. Tudi prostitutka se ni mogla zadržati ob tej duhovitosti in se je nasmehnila, čeprav se ji je bilo vedno nerodno pogovarjati o seksu. Nato ga je vprašala, če ni slučajno avanturist. Odgovoril je da ni in da nikoli ni bil, ker so avanturisti ponavadi izključeni, on se pa zelo rad vključuje. Dejal ji je še, da ljubi naravo, šport in umetnost in da si želi dopisovati z mladimi iz cele domovine in da zajamčeno odgovarja na vsako pismo in da fotografije, po možnosti cele figure, na željo vrača. Prostitutka mu je dajala, da bo računala nekaj, ne pa preveč, da pa ne bi o njej dobil vtis, da je ena tistih, ki gredo takoj v posteljo, bi bilo bolje, da opravita kar tukaj na trgu. Orlando se je strinjal, ker v nasprotnem bi si tudi ona lahko o njem ustvarila mnenje, da je eden tistih, ki takoj ko zagleda

žensko pomisli na posteljo in na to žensko v njej. Tako sta oba ugotovila, da nista ena izmed tistih in takoj sta si še bolj ugajala.

Otrok, ki mu je Orlando vzel palerino ni dajal znakov življenja, kar je zelo vrede, ker ni primerno da otroci, opazujejo spolne odnose med odraslimi, ker bi to lahko pustilo posledice v njihovem razvoju in poznejšem spolnem življenju, čeprav je ta otrok bil star že krepko nad osemnajst let in ni bilo nobenih zakonskih zadržkov, da v spolnih dejavnostih ne bi smel sodelovati, ampak vseeno. Nikoli se ne ve. Orlando je poslal z roko nežen poljub prostitutki in pokleknil za njeno rit. Razmišljal je kaj je bolj primerno, fukati brez besed ali pa med fukom zastaviti lahkotno, neobvezno konverzациjo. Glede na to, da bo fukal prostitutko se mu je zdelo primerneje da molči in da je ne moti med delom. Odpel si je hlače, jih spustil pod kolena in vzel v roke spolovilo, ki je žarelo od poželenja. Orlando je prosil prostitutko, naj se za trenutek neha gugati, da bo lažje vtaknil. Prostitutka je privolila, pod pogojem da bo plačal sedemnajst procentov več za posebne usluge. Da, je rekel Orlando in ona se je ustavila, otrok ob podstavku pa kakor da se je premaknil, česar Orlando v velikem zanosu ni opazil. Ura je bila nekaj minut čez in zato tudi luna ni bila več tako visoko nad obzorjem, otok ljubezni pa je še vedno stal na svojem mestu. Orlando je poskušal vtakniti napetega tiča v luknjo, kar pa ni bilo lahko opravilo, ker je ob vsakem poskusu vtika prostitutkino spolovilo zdrsnilo v notranjost telesa. Orlando je vprašal, kaj mu je storiti. Če ne znaš fukat, ostani drugič doma, mu je dejal otrok, ki se je igral ob podstavku, prostitutka pa mu je dejala naj prime pizdo s prsti na spodnjem koncu in naj že enkrat vstopi vanjo. Orlando je do konca stegnil roko in naredil tako kot mu je dejala in ud se je vtaknil v vagino. Ko je potegnil proti ven, pa se ni pomaknil nazaj samo ud, ampak tudi obroč mesa, ki je bil na ud nataknen. Orlando je dojel, da ni več večč fuku, saj dejansko ni fukal že več kot šestnajst let, ni pa hotel odnehati, da ne bi prostitutka dobila vtis, da ni pravi moški. Orlando je zagrabil polnoletnega otroka, ki je bil videti kot mrtev in ga potegnil na podstavek pod prostitutko in ga postavil v sedeč položaj, tako da se je z glavo uprl v prostitutkin trebuh in preprečil vagini da bi se pomikala, ko jo je porival naprej. V ta položaj ga ni bilo težko postaviti, ker je bil še ravno toliko mehak, da se ga je dalo pripogibat in že ravno toliko trd, da je v postavljenem položaju obstal. Orlando je bil ponosen na svojo iznajdljivost in je dobil nov fukaški zagon. Prostitutka pa mu tudi ni izdala, da

je ta otrok v dogovoru z njo in da ni otrok, ampak njen fant in zvodnik, ki se le pretvarja da je otrok in da tudi mrtev ni tako, kot je Orlando mislil, ampak tako, da je še živ in se le pretvarja da je mrtev. In Orlando je fukal, prostitutka pa je služila denar. Čez nekaj časa je prišlo jutro in potrkalo na vrata otoka ljubezni, vrata otoka pa so bila odprta venomer in vsakomur in na glavnem trgu se je začelo daniti. Orlando pa je še kar naprej fukal. Prostitutko je zaskrbelo, ker še ni končal, kajti otrok bi moral biti ob svitu doma in mati bo jezna nanjo, ker bi ona sedaj morala skrbeti zanj. Otroku pa ni bilo prav nič mar kdo bi moral skrbeti zanj, vedel je le, da bo tepen, ker ne bo pravočasno doma, zato je začel jokati in hkrati nehal igrati da je mrtev. Premaknil se je in premaknil glavo, s katero je bilo zagozdeno prostitutkino spolovilo. Orlando je prav takrat silovito porinil in naenkrat se je znašel s celim spodnjim delom telesa v prostitutkinem telesu in se tako nerodno zataknil, da ni mogel ne naprej ne nazaj. Prakurba je besno zaklela, ker je bila prepričana, da je strgal še eno izmed redkih vezi, ki so držale njeno opizdje skupaj in je jezno vprašala, da kdo bo zdaj to plačal. Nihče se ni oglasil. Orlando se je zbal škandala. Bil je v zelo kočljivem položaju in ker še ni bil dan, ne bodo mogli mimoidoči razločno videti kaj se je zgodilo in si bodo lahko mislili marsikaj. Otrok je še kar naprej jokal in kričal mama, ljudje pa so se začeli zbirati na nasprotnem delu otoka ljubezni in niti slutili niso, kaj se dogaja na glavnem mestnem trgu. Ti dogodki so prelili čašo čez rob. Orlando je bilo od sedaj pa za vekomaj dovolj žensk. Vedno je imel z njimi same težave pa naj jih ljubil, ali pokopaval ali plačeval za fuk. Obljubil je otroku, ki je jokal ob njemu in za katerega ni vedel, da je v dogovoru s prostitutko in da ne joka zares, ampak zato, ker je bilo že prej tako dogovorjeno, da mu bo dal za liziko, če mu pomaga ven iz pizde. Otrok, ki je že srečal vse sorte ljudi, pa odraslim ni zaupal, ker so ga že večkrat nategnili s prostitutko skupaj. Zato je še preden je pomagal Orlando, odšel v trgovino in si kupil liziko za svoj denar, ker drugače bi, če bi ga Orlando nategnil, lahko ostal brez nje, lizike pa je imel zelo, zelo rad. Prav zaradi lizik se je podal v prostitucijo, čeprav že malo pozno, ampak bolje pozno kot nikoli, in bil je srečen da ni živel v Ameriki, ker je tam problem otroške prostitucije zelo pereč in ameriška družba bo v kratkem zastavila široko akcijo, da bi to pošast izkoreninila, potem pa, odjebi frajer svoje lizike. Tako je razmišljal otrok, ko je hodil proti trgovini in nikamor se mu ni mudilo, ker je vedel, da si bo kupil liziko in s tem je za danes svoje delo opravil. Orlando na glavnem trgu pa se je zelo mudilo, da bi se

že spravil iz nerodne situacije, a to, da se mu je mudilo ni imelo nobenega pomena, ker si ni mogel nič pomagati.

Na otoku ljubezni se je že povsem zdanilo, Orlando pa ni mogel nikamor. Sonce se je pomikalo vse višje in višje na nebu, in kakor se je dvigalo sonce, tako je naraščalo morje okrog otoka. Turisti so že zdavnaj zapustili otok in prostitutke in ostali prebivalci oroka so se spravili domov. Ulice so bile prazne, sonce je sijalo, Orlando je nemočno zrl iz prakurbinega telesa, morje pa je po mestnih ulicah počasi z vseh strani naraščalo proti glavnemu trgu, ki je bil na najvišji vzpetini na otoku. Otroka, ki je odšel po liziko ni bilo od nikoder in morje se je že dvignilo do bazena v katerem je stal podstavek s prakurbo in z zataknjenim Orlandom. Takrat se je v Orlanda prikadel žarek upanja, a je bil povsem brez osnove, ker se na otoku ni dogajalo nič. Voda se je dvignila čez rob bazena in ga začela polniti. Pritekla je do podstavka in kmalu je tudi podstavek bil v vodi. Takrat je nenadoma voda začela naraščati hitreje kot do tedaj in že v naslednjem trenutku je zalila prostitutko in Orlanda skupaj z njo. Še trenutek ali dva so ljudje s kopna lahko videli strehe in dimnike hiš na otoku in potem je otok in vse na njem izginilo, tako kot da ga nikoli ni bilo in morje je bilo veliko in gladko in ravno kakor ukrivljena šipa, do koder je segal pogled.

Čez dan ali dva so oblasti sprejele zakone, s katerim so prepovedali vse oblike prostitucije in pornografije, še posebej take za denar in take, ki je potekala na skritih mestih izven naselij. In otok ljubezni se ni nikoli več prikazal nad morsko gladino in tako je izginila tudi vsaka sled za Orlandom. Nekateri umrejo od starosti, nekateri od težke in dolge in neozdravljive bolezni, nekateri v prometnih nesrečah, nekateri v ostalih nesrečah, Orlanda pa je z obličja sveta izbrisala ženska, oziroma neukrotljiva sla po ženskah in po njih telesih. Njemu se fuk ni splačal.